

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Mai 2008

PUTEREA SPERANȚEI

Iertat sau....?

11

6

8

21

22

SUMAR

Editorial

3 Binecuvântarea iertării

Gabriel Dincă

Devoțional

4 Iertat sau...?

Nelu Dumitrescu

Spiritual

6 Adevărul cere o acțiune morală

Viorel Pătrana

Din viața bisericii

8 Puterea speranței

Adrian Bocăneanu

Interviu

11 „Lucrăm împreună, urmărind consensul!”

Bill Knott

Din viața bisericii – Conferința Transilvania de Nord

14 Uniți pentru o lucrare mare

Szász Ernest

15 Misiune... posibilă

Beniamin Anca

16 Blazonul Maranatha

Romeo Asanache

17 Râvnă pentru casa Domnului

Ilyés János Béla

18 Hai să fim prieteni!

Emanuel Ban

19 Biserica din container

Ștefan Tomoiogă

20 Laicii, avangarda lucrării în acțiune

Gheorghe Urdaș

21 Un amurg luminos

Alexandru Timiș

Experiențe

22 Moștenirea primită de la înger

Misiune

24 „Treci în Serbia și ajută-ne!”

Ioan Stinghie

Sănătate

27 Reducerea riscului îmbolnăvirii de cancer

Allan Handysides și Peret Landless

Știri

28

Pagina copiilor

30 Puiul de prepeliță

Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

31 Tonul la... misiune!

Gabriel Ban

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXV, MAI 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Redactor: Delia Gherman
Corector: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint, nr. 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Binecuvântarea iertării

GABRIEL DINCĂ

Ultimele cuvinte spuse de o persoană pe patul de moarte nu pot fi uitate aproape niciodată și sensibilizează mult inima și mintea celor ce le aud. Ca și razele X, ele pot descoperi ce e în inima și în mintea acelei persoane. Privind la crucea Domnului Hristos, descoperim în ultimele Sale cuvinte un potop de lecții de viață și de iubire cerească, ce ar dori parcă să îi cuprindă, dacă ar fi cu puțință, și pe cei mai răi oameni ai planetei. Multe cuvinte care au adus vindecare au fost rostite de Mântuitorul în cei trei ani și jumătate de slujire, dar pe crucea de la Golgota El avea să exprime în cuvintele: „Tată, iartă-i!” esența menirii Sale pe acest pământ, și anume iertarea și salvarea celui păcătos. Uneori aceste cuvinte ne sună așa de familiar, încât pierdem din vedere cât de importante sunt pentru noi. Dacă vom pătrunde însă frumusețea și profunzimea acestui mesaj, el ne va ajuta să experimentăm bucuria care vine în urma iertării.

Atunci când suntem răniți fizic sau sufletește suntem tentați să ne întrebăm dacă Dumnezeu ne iubește cu adevărat. Dar vă rog să vă gândiți câteva momente la Isus, în timp ce era pe cruce! Ar fi putut să pună mii de întrebări. Ar fi putut să întrebe cum se armonizează cuvintele: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea” cu suferințele Sale de pe cruce. Dar Isus nu s-a îndoit niciodată de dragostea Tatălui; El cunoștea caracterul sfânt al Tatălui Său și știa că totdeauna Își împlinește făgăduințele. Mai mult, Isus S-a rugat ca cei care Îi produceau atâta suferință să fie iertați.

Isus a practicat ceea ce El i-a învățat pe alții

Isus nu numai că a împlinit profețiile Vechiului Testament prin jertfa Sa de la cruce, dar a și pus în aplicare adevărul pe care l-a predicat semenilor Săi. Prin viața Lui, Isus a predicat și practicat iertarea. Spiritul neiertării are consecințe fizice și spirituale devastatoare asupra acelor care refuză să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. „Dacă le ierțați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu ierțați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6,14.15). Aceasta nu înseamnă că iertarea se bazează pe faptele noastre bune sau că noi câștigăm iertarea lui Dumnezeu prin iertarea altora. Nu înseamnă nici faptul că Isus avea nevoie de iertare, deoarece El era Mielul fără pată al lui Dumnezeu care avea să moară pentru păcatele lumii. Acest text înseamnă, de fapt, că iertarea pe care noi o acordăm semenilor noștri ne aduce în poziția cea mai potrivită pentru ca noi să primim iertarea lui Dumnezeu.

Atunci când soldații Îi băteau cuiele lui Isus pe cruce, El se ruga: „Tată, iartă-i!” Atunci când Mântuitorul atârna între pământ și cer, când oamenii strigau: „La moarte cu El!”, Isus nu S-a rugat „Tată, judecă-i!” sau „Tată, distruge-i!”, ci „Tată, iartă-i!” El putea chema legiuni de îngeri ca să-L elibereze dar nu a făcut-o. Poate că de multe ori noi am dorit ca Isus să trimită foc din cer pentru aceia care ne-au rănit sau poate ne-am rugat să fie răniți așa cum noi înșine am fost răniți, dar Isus aici ne-a dat exemplul cum să ne rugăm pentru cei care ne produc suferință și durere.

De la suferință la triumf

Cum a trecut Isus de la suferință la triumf? El S-a rugat și S-a predat cu totul în mâna Tatălui ceresc. Atunci când noi ne rugăm lui Dumnezeu, o ușă cerească se deschide prin care noi primim putere, har și ajutor pentru a trece prin suferință. Nu este ușor să suferi. Durerea rănește. O inimă zdrobită doare mai mult decât un braț zdrobit, dar dacă noi dorim să avem putere să-i iertăm pe alții, rugăciunea către Dumnezeu este locul de început. Să ne asigurăm că avem o relație bună cu Tatăl ceresc! Noi îi putem ierta pe dușmanii noștri atunci când știm că Dumnezeu este la cârma vieții noastre și nu avem de ce să ne temem. Odată ce ne-am predat cu totul voința lui Dumnezeu, noi putem primi harul de care avem nevoie pentru a ierta, și rănilor noastre interioare pot fi vindecate.

Uneori ne este foarte greu să-i iertăm pe semenii noștri. Rănilor pe care ei ni le produc parcă nu putem să le iertăm și să le uităm. Dar nu trebuie pierdut din vedere faptul că fiecare relație necesită un spirit de iertare, pentru că nu există niciun om desăvârșit, niciun soț sau soție, copil, coleg, vecin sau prieten care să nu greșească și să nu aibă nevoie de iertare. Numai aceia care sunt conștienți că au fost ierțați mai mult de Dumnezeu pot iubi și ierta mai mult.

Este mult mai ușor să ne refugiem într-un spirit neiertător, dar acest lucru este contrar învățaturii biblice. Prin acest mod de a fi, nu numai că ne rănim mai mult pe noi înșine, dar ținem rana permanent deschisă și ne lipsim de balsamul vindecării fizice și spirituale. Din acest motiv, avem nevoie să medităm mai mult la rugăciunea lui Isus: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac.” și să învățăm să trăim lecțiile prețioase ale iertării. ■

*Gabriel Dincă este
redactorul șef
al revistei
„Curierul Adventist”.*

Iertat sau...?

NELU DUMITRESCU

De mult timp sunt confruntat cu o dilemă când aud, la fiecare întâlnire de închinare, rugăciunile care se înalță de către cei prezenți. În general, rugăciunile noastre sunt cereri, cereri și iar cereri. Am încercat să sugerez deseori rugăciuni de laudă și de mulțumire. Am mai sugerat ca, spre deosebire de celelalte zile ale săptămânii, când cerem tot felul de lucruri, ziua de Sabat să fie pusă deoparte și pentru exprimarea sentimentelor de recunoștință, de mulțumire și de laudă.

În mai toate bisericile noastre, am ajuns la o constatare îngrijorătoare – la toate serviciile divine, cu foarte, foarte rare excepții, aproape orice rugăciune exprimă recunoașterea stării de vinovăție, a stării de păcătoșenie, însoțită întotdeauna de cererea de iertare.

Orice copil al lui Dumnezeu își încheie ziua de activitate cu clipe de meditație și de rugăciune, din care nu lipsește cererea de iertare pentru păcatele zilei respective. Aceasta se întâmplă în toate cele șase zile. În rugăciunile de vineri seara se menționează în mod obligatoriu cererea de iertare pentru păcatele tuturor celor șase zile de lucru. Iar în întreaga zi de Sabat, aproape în toate rugăciunile se recunoaște vinovăția și se imploră iertarea pentru păcatele celor șase zile ale săptămânii.

Acest lucru se repetă fără întrerupere în toate cele 52 de Sabate ale anului, cu momentul de culme al Săptămânii de Rugăciune, când cererile de iertare cuprind toate păcatele anului.

Certitudinea iertării

Întrebări îndreptățite îmi vin mereu în minte: Iartă Dumnezeu? Când? În ce condiții? Până la ce limită? Putem fi siguri că suntem iertați atunci când ne recunoaștem vinovăția, când ne mărturisim sincer păcatul, când vărsăm, uneori, lacrimi de regret?

Nu vreau să trec cu vederea faptul de necontestat că Sfânta Scriptură este plină de declarații divine ale iertării. Amintesc în treacăt: Isaia 1,18 – „Veniți... să ne judecăm!”; Psalmi 103,3 – „El îți iartă toate păcatele tale”; 1 Ioan 2,12 – „Vă scriu, copilașilor, pentru că păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui”; 1 Ioan 1,9 – „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele.” Și putem adăuga nenumărate făgăduințe de care Biblia este plină.

În concepția rabinică, măsura zilnică de iertare era de trei ori. În treacăt fie zis, și noi folosim astăzi măsura rabinilor. De câte ori nu se folosește expresia: „Am iertat o dată, am iertat de două ori, am iertat de trei ori, dar până când?” Într-o zi, Petru l-a rugat pe Domnul să-i spună dacă ștacheta pe care el o pregătise, cu mult mai înaltă decât a rabinilor, nu era cumva măsura desăvârșită a iertării – de șapte ori. Se aștepta, cu siguranță, ca Domnul să-l felicite, dar a rămas uimit atunci când Dumnezeu a întrecut orice măsură – „de șaptezeci de ori câte șapte”.

Cum stăm noi față de această filozofie divină a iertării? Noi, care avem pretenția că avem toată lumina, tot adevărul, toată descoperirea, toate privilegiile și altele, și altele. Sunt sigur că noi cunoaștem toate sau aproape toate făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la acest subiect. Mă întreb dacă sunt copiii lui Dumnezeu fericiți în sufletul lor, dacă au ei certitudinea mântuirii și a iertării?

Am avut ocazia să pun această întrebare unor credincioși ai altor confesiuni și am constatat că majoritatea covârșitoare a acestora au răspuns cu o certitudine care m-a copleșit. „Singur harul este îndestulător, avem darurile Duhului Sfânt, Îl avem pe Isus, credem în jertfa Lui!”

Le-am pus aceeași întrebare și unora dintre membrii bisericii noastre. Răspunsurile m-au descumpănit. Majoritatea celor întrebați au răspuns cam așa: „Mântuirea este a Domnului; El o va da aceluia pe care îi cunoaște; trebuie îndeplinite anumite condiții”, dar niciunul nu a declarat cu certitudine că este iertat și mântuit.

Sentimente de vinovăție

Prorocul Mica afirmă în cap. 7,19: „Vei arunca în fundul mării toate păcatele lor” (nu în marea uitării). Nu cumva după ce Domnul ne iartă și aruncă păcatele în fundul mării, la adâncimea amănitoare de 11 km, noi ne facem scafandri ai păcatului în fiecare Sabat și I le aducem din nou Domnului pentru o nouă iertare?

Ce ar zice o mamă al cărei copil vine și-și cere iertare pentru o greșeală și primește iertarea ei, dar, după câteva zile, vine iarăși și-și cere iertare pentru greșeala deja iertată? Cum privește Domnul o astfel de necredință, îmbrăcată în haina umilinței false, când ascultă aceste cereri nesfârșite de iertare pentru păcate pe care El le-a aruncat deja?

De câte ori îl primește medicul pe pacient la consultație? Cu siguranță, de câte ori vine. În mod sigur, Tatăl nostru este mult mai dispus să ierte decât suntem noi dispuși să cerem iertare. El are întotdeauna inițiativa: „Veniți totuși să ne judecăm!” Este oare posibil ca Domnul să ne ierte, iar noi să nu ne iertăm? Iar această lipsă a iertării să constituie pentru noi un soi de ispășire? Este, cumva, cultivarea sentimentului de vinovăție o soluție pentru rezolvarea stării de păcat?

Iată o declarație autorizată: „Simțământul de vinovăție este o povară insuportabilă. Aceasta ne împiedică să fim fericiți și plini de încredere. Acest simțământ al vinovăției trebuie așezat la picioarele crucii. Simțul păcătoșeniei otrăvește izvoarele vieții și ale adevăratei fericiri. Isus ne invită acum: 'Lasă-Mi Mie povara vinovăției tale. Eu voi lua asupra Mea păcatele tale și îți voi da pace. Încetează să-ți distrugi respectul față de tine, pentru că Eu te-am răscumpărat cu prețul sângelui Meu; tu ești al Meu. Eu îți voi da putere voinței tale neputincioase; Eu voi îndepărta remușcările pe care le ai din cauza păcatului... Nu trebuie să aștepti după

un avânt fericit al sentimentelor, ci, prin credință, te poți prinde de fâgăduințe și poți înălța un imn de recunoștință la adresa lui Dumnezeu... Atunci când Satana te ispitește, nu rosti niciun cuvânt de îndoială sau de întuneric.” (Ellen White, 12 februarie 1890)

„Du-te și nu mai păcătu!”

Când creștinul nu are convingerea iertării, este ispitit să spună: „Și un păcat în plus la cele pe care deja le am nu mai contează.” Eram copil în comuna natală, Policiori, o localitate care în timpul ploilor de toamnă și de primăvară era plină de noroi. Făceam în fiecare zi drumul la școală și ne întorceam acasă cu hainele și cu încălțăminte pline de noroi. Cum intram pe ușă, părinții ne obligau să le curățăm. Deseori ne întrebam: „De ce să le curățăm, căci mâine vor fi iarăși la fel?” Dar pe părinți nu-i puteam convinge. Când ne curățam încălțăminte și îmbrăcămintea, a doua zi pășeam cu mare atenție ca să nu le murdărim iarăși; în cazul în care seara nu le curățam, călcăm a doua zi pe unde se nimerea gândind că și așa suntem plini de noroi. Nu cumva, din cauză că nu avem certitudinea iertării, păcatul se făptuiește ușor, cu explicația că și așa suntem destul de păcătoși?!

Purtarea celui iertat este plină de grijă și de hotărâre să nu mai cadă iarăși. După ce este iertat, Domnul îi spune: „Du-te și nu mai păcătu!” Se crede, în general, că cel iertat este cuprins de sentimentul de fericire și de ușurare, dar nu întotdeauna se întâmplă așa. Sfatul inspirat ne spune să nu așteptăm să simțim că ne-am făcut sănătoși, ci să zicem: „Cred și este așa, pentru că Isus așa a promis.” Aceasta înseamnă că nu trebuie urmate sentimentele, ci asigurarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Am auzit nenumărate declarații care sună cam așa: „Dumnezeu ne iartă, dacă nu mai repetăm.” Să fie întemeiate aceste afirmații? Când Domnul a iertat-o pe Maria Magdalena, i-a spus: „Du-te

și nu mai păcătu!” A mai păcătuț ea după aceea? În cartea *Hristos, Lumina lumii*, Ellen White afirmă că, deși ea a fost convinsă de lucrul acesta, totuși o viață de neascultare își pusese amprenta pe caracterul ei. De șapte ori după aceea ea a căzut în păcat – Isus a scos șapte demoni din ea – de șapte ori Isus S-a rugat cu lacrimi ca să fie eliberată.

„Speranța creștină nu se întemeiază pe nisipurile mișcătoare ale sentimentelor, ci pe Cuvântul sigur al lui Dumnezeu. David, în Psalmul 32, rostește o fericire pentru cel cu păcatele iertate. Este el fericit? Da! Cu o condiție: să creadă că, după ce și-a mărturisit cu lacrimi vina păcatului, a crezut cuvântul care zice: „Dacă cineva a păcătuț, avem la Tatăl un mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.”

Nu pot încheia aceste gânduri fără exclamația lui Mica: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale?” (Mica 7,18.19)

Așa că, fraților și surorilor, asigurați-vă în fiecare zi, căci păcatele v-au fost iertate. Mergeți la culcare în fiecare seară cu certitudinea că orice se va întâmpla în timpul nopții sunteți primiți de Domnul și sunteți gata oricând să vă întâlniți cu El.

Astfel ar fi normal ca, la începutul Sabatului, pe lângă mulțumirile, laudele și adorarea pe care I le aduceți lui Isus, să mulțumiți că Domnul v-a iertat zilnic de toate păcatele din timpul săptămânii. În felul acesta vă puteți bucura de o odihnă deplină spirituală, pe care o experimentați în aceste ore sfinte. ■

*Nelu Dumitrescu este
pastor pensionar,
fost președinte al
Uniunii Române.*

Adevărul

„Spune lucrurile acestea, sfătuiește și mustră cu deplină putere.
Nimeni să nu te disprețuiască.” (Tit 2,15)

cerere a acțiune morală

Charles Finney, unul dintre cei mai mari predicatori ai secolului XIX, afirma că „învățătura din Cuvânt fără o aplicabilitate morală ar putea fi mai rea chiar decât lipsa oricărei învățături și i-ar putea afecta într-un mod real pe ascultători”. Pentru unii dintre noi s-ar putea ca o asemenea atitudine să pară radicală, dar după o observare atentă înclin să-i dau dreptate. Doctrina biblică expusă doar de dragul expunerii este un lucru stupid, fără sens. Adevărul despărțit de viață nu mai este adevăr în sensul lui biblic, ci ceva diferit și inferior.

VIOREL PĂTRANA

Ce este, de fapt, teologia? După o definiție simplă, ea este un set de învățături care exprimă realități cu privire la Dumnezeu, om și lume. Aceste realități sunt prezentate adesea ca valori în sine. Ori tocmai aici se află capcana, atât pentru învățător, cât și pentru ascultător.

Biblia ne-a fost dată cu un scop practic

Biblia este cartea adevărilor revelate. Cu alte cuvinte, anumite realități sunt revelate. Transcendente fiind, nu pot fi descoperite prin efortul și cu mijloacele intelectuale pe care le deține ființa umană. Ele sunt de o asemenea natură, încât nici cea mai scilipitoare minte nu le poate întrezări măcar. Sunt ascunse în spatele vălului și, până ce anumiți oameni – care au vorbit așa cum au fost călăuziți de Duhul Sfânt – nu au îndepărtat acel văl, niciun muritor nu a putut să le cunoască. Și tocmai această ridicare a vălului, care face să se descopere realitățile imposibil de descoperit altfel, o numim revelație divină.

Numai că Biblia este mai mult decât un volum care cuprinde realități necunoscute până acum despre Dumnezeu, om și Univers. Ea este o carte plină de *îndemnuri* bazate pe existența acelor realități. Ea are menirea de a oferi soluții concrete, practice, la problemele existențiale ale făpturii umane.

O bună parte a acestei Cărți se ocupă de efortul stringent de convingere a oamenilor să-și schimbe căile și să-și armonizeze viețile cu voia lui Dumnezeu, Realitatea supremă, așa cum este prezentată pe paginile ei.

Niciun om nu este mai bun doar datorită faptului că a aflat din Biblie că Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Și Diavolul știe acest lucru. La fel au știut și Cain, și Ahab, și Iuda. Niciun om nu este mai bun pentru că citește în Ioan 3,16 că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru răscumpărarea ei. Milioane de oameni care vor pieri în faza executivă a judecății vor fi știut foarte bine lucrul acesta. Adevărul teologic este inutil dacă nu are ca finalitate asumarea lui la nivelul practicii cotidiene. Scopul oricărei doctrine biblice este acela de a-i determina pe oameni la o acțiune morală.

Adevărul trebuie să coboare din minte în inimă și, în final, să declanșeze voința

Adevărul prezentat în Sfânta Scriptură se adresează nu numai intelectului, ci și voinței, având profunde implicații morale. Din păcate, foarte mulți creștini trec cu vederea aspectul acesta. Adevărul biblic se adresează omului ca întreg și nu te poți achita de obligațiile pe care le implică, dacă îl accepți doar cu mintea. El solicită citadela inimii și nu este satisfăcut până

Din partea servilor Săi de astăzi, Dumnezeu cere curaj în predicarea Cuvântului și în vestirea învățăturilor Lui. Slujitorii lui Hristos nu trebuie să le prezinte oamenilor numai acele adevăruri plăcute, reținându-le pe cele care ar pricinui durere. Ei trebuie să vegheze cu deplină grijă asupra dezvoltării caracterului. (Ellen White, Istoria faptelor apostolilor, p. 388)

ce nu o cucerește în întregime. Voința, la rândul ei, trebuie să se supună cu bucurie în fața acestui adevăr. Dacă nu se întâmplă acest lucru, atunci orice cunoaștere a adevărului creștin este inadecvată și ineficientă.

Predicarea doctrinei fără aplicabilitate devine doar un exercițiu intelectual

De acest principiu trebuie să se țină seama în actul predicării. Expunerea adevărurilor Bibliei fără o aplicabilitate morală nu stârnește nicio opoziție. Dar încearcă numai să demonstrezi că adevărul biblic este în conflict cu inima ascultătorului, cu stilul său de viață, cu felul de a se îmbrăca, de a mânca sau de a se distra și vei fi întâmpinat cu împotrivire din partea multor ascultători.

Câtă vreme ascultă adevărul prezentat ca atare, fără nicio aplicație la viața lor, oamenii vor merge în bisericile lor și le vor sprijini fără obiecții. Adevărul este o cântare frumoasă care cere o anumită sumă de bani în fiecare sâmbătă (sau duminică, după caz). Oferă în schimb muzică, prietenii plăcute, un sentiment confortabil de bunăstare și ceva mai multă liniște conștiinței individuale. În acest fel, adevărul nu va întâmpina nicio împotrivire din partea celor loiali lui. Mare parte din ceea ce trece drept creștinism nou-testamental este doar ceva puțin mai mult decât adevărul obiectiv diluat, îndulcit cu niște cântări și făcut plăcut prin spectacol religios.

Separarea adevărului de viață

Probabil că nicio altă parte din Scriptură nu se poate compara cu epistolele lui Pavel atunci când vine vorba de a produce sfinți artificiali. Apostolul Petru a avertizat că cei neînvățați și cei instabili vor răstălmăci scrierile lui Pavel, spre propria distrugere: „În ele sunt unele lucruri greu de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le

răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor” (2 Petru 3,16). Nu avem decât să asistăm la o conferință biblică obișnuită sau să ascultăm câteva predici la radio sau la televiziune pentru a constata la ce anume s-a referit Petru. Ceea ce vreau să spun este că doctrinele pauline pot fi predate cu o fidelitate totală față de litera textului, fără însă a-i face pe ascultători cu nimic mai buni. Și aceasta pentru că prezentatorul poate expune adevărul astfel încât să nu-i lase pe ascultători cu vreun sentiment de obligație morală. Asistăm în acest caz la o separare a adevărului de viață.

Un prim motiv ar putea fi lipsa de iluminare spirituală a celui care prezintă adevărul. Dar un altul este, în mod sigur, dorința învățătorului de a nu-și crea singur necazuri. Pentru că orice om care a primit darul predicării se poate împăca destul de bine cu membrii bisericii sale dacă doar îi „hrănește” și nu se amestecă în viața lor. Oferă-le oamenilor mult adevăr obiectiv și nu le sugera niciodată că nu umblă bine, că trebuie să se schimbe, și atunci vor fi mulțumiți. Pe de altă parte, omul care predică adevărul și-l aplică la viețile ascultătorilor lui va simți cuiele și spinii. Va avea o viață grea, dar glorioasă.

Predicarea adevărului trebuie să alarmeze, să trezească, să provoace

Biserica este mărturia lui Dumnezeu pentru fiecare generație, iar cei care sunt chemați să predice sunt glasul ei. Prin aceștia, ea a vorbit întotdeauna lumii, iar prin ei, Dumnezeu a vorbit Bisericii înseși. Prin dar și chemare, slujitorul este un om aparte și nimeni nu ar trebui să disprețuiască acest adevăr. Cine o face însă, Îl disprețuiește pe Acela care l-a chemat într-o astfel de poziție. Totuși, nu este suficient ca omul lui Dumnezeu să predice adevărul obiectiv. El nu are niciun drept să ocupe timpul cuiva, spunându-i doar ceea ce este adevărat, iar ascultătorii să dea din cap și să

spună: „E adevărat.” Același lucru ar putea fi afirmat la fel de corect și dacă ar prezenta teorema lui Pitagora. Ar fi la fel de adevărat. Dar la ce le-ar folosi un astfel de adevăr?

Predicări seci, biserici ofilite

O biserică se poate ofili tot atât de sigur în condițiile unei expunerii seci a Bibliei ca și în situația în care nu se mai prezintă deloc Biblia. Pentru a fi eficient, mesajul transmis de la amvoane trebuie să fie viu, penetrant, să alarmeze, să trezească, să provoace. Trebuie să fie glasul lui Dumnezeu personalizat pentru acel popor. Doar atunci mesajul este profetic și omul însuși este un profet. Pentru aceasta, el trebuie să se afle sub călăuzirea constantă a Duhului Sfânt. Mai mult, trebuie să fie atent la starea morală și spirituală a ascultătorilor. Orice învățătură spirituală desprinsă din Sfânta Scriptură trebuie raportată la viață. Trebuie să pătrundă în trăirea zilnică și privată a ascultătorilor, să străpungă conștiința lor ca și cum mesajul ar fi fost îndreptat spre fiecare dintre ei, în parte. „Din partea servilor Săi de astăzi, Dumnezeu cere curaj în predicarea Cuvântului și în vestirea învățăturilor Lui. Slujitorii lui Hristos nu trebuie să le prezinte oamenilor numai acele adevăruri plăcute, reținându-le pe cele care ar pricinui durere. Ei trebuie să vegheze cu deplină grijă asupra dezvoltării caracterului.” (Ellen White, *Istoria faptelor apostolilor*, p. 388). Să ne rugăm ca Dumnezeu să ridice tot mai mulți slujitori care să aibă acest curaj. Biserica are mare nevoie în aceste timpuri. ■

*Viorel Pătrana este
managerul
Societății Biblice
Interconfesionale din
România.*

PUTEREA SPERANȚEI

ADRIAN BOCĂNEANU

Atunci când le-a prezentat ucenicilor Săi mesajul profetic ce se găsește în Evanghelia după Matei, capitolele 24 și 25, Domnul Isus era cu totul conștient de evenimentele tragice care aveau să Îl lovească în curând. Totuși, în loc să fie cuprins de tristețe sau panică pentru Sine, El Și-a arătat în modul cel mai viu preocuparea și îngrijorarea cu privire la viitorul bisericii Sale, pe care o iubea atât de mult, dar pe care o vedea cum avea să se lupte să își îndeplinească misiunea într-o lume aflată în dezintegrare.

Cu toate acestea, suntem surprinși să vedem că Domnul Hristos nu așază aceste evenimente catastrofice în centrul atenției, ci chiar le cere urmașilor Săi să nu se lase obsedați de ele. Pe acest fundal descurajator, El Își ridică de două ori glasul și, pe un ton triumfător, ne dă asigurarea victoriei depline a Evangheliei: „Aceasta „va fi propovăduită în toată lumea” (24,14), ne spune El, și va produce un seceriș planetar atât de bogat, încât va fi adunat de îngerii Lui „din patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (24,31).

Isus nu este un alarmist

În capitolul 24 din Matei, putem să observăm un anumit tipar de construcție. Domnul Isus începe cu un avertisment care exprimă îngrijorarea Sa cu privire la biserică. El vorbește ca Păstor al turmei Sale preaiubite: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva” (vers. 4). Apoi, El arată care vor fi unele dintre primejdiile care vor confrunta biserica, după plecarea Sa la Tatăl: falși mesia, războaie și zvonuri războinice, foamete și cutremure. Dar Isus Însuși pare că minimizează semnificația acestor evenimente ca indicatoare profetice ale iminenței Sale reveniri. Este ca și când ar spune: Este bine să știți că acesta va fi mersul istoriei. Dar să nu intrați în panică. Să nu vă lăsați obsedați de statistici. Nu vă consumați timpul adunând date care să arate că această generație este mai rea decât celelalte. „Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci” (vers. 69).

Apoi, Isus vorbește mai îndeaproape despre biserica Sa și vorbește mai întâi despre timpurile îngrozitoare pe care El le întrezărește. Domnul iubirii este zdrobit sufletește când conchide că „dragostea celor mai mulți se va răci” (vers. 12). Dar apoi, în versetele 13 și 14, El face două profeții surprinzător de curajoase cu privire la răbdare și la evanghelizare. (Vom reveni asupra acestor versete.)

Puțin mai departe, Isus parcă o ia de la capăt, avertizând biserica împotriva hristoșilor falși (vers. 23). El anunță vremuri mai dificile decât au fost vreodată, dar ne anunță că perioada aceea va fi scurtată (vers. 21.22). Apoi, El descrie împrejurările în care va avea loc adevărata Sa venire (vers. 27-30), pentru ca în versetul 31 să atingă un nou punct culminant al mesajului Său profetic – un ecou a ceea ce spusese deja în versetul 14. Acolo ne-a spus că Evanghelia va fi proclamată în toată lumea, iar aici aflăm că rezultatul va fi un seceriș mondial, astfel încât „aleșii Lui” vor fi adunați „din cele patru vânturi”.

Ce cuvinte neașteptate și minunate din partea Celui care, stând pe Muntele Măslinilor, fiind disprețuit și respins de liderii națiunii Sale, privește spre suferința și moartea rușinoasă care se află chiar în fața Sa! Acum, El este dat rușinii, dar atunci, „El va trimite pe îngerii Săi”. Ei sunt ai Lui, pentru că El Însuși este Dumnezeu. Sunetul trâmbiței, la muntele Sinai, a fost teribil de puternic. Dar cu cât mai puternic și mai înfricoșat va fi semnalul de trâmbiță care îi va trezi pe cei morți și îi va soma atât pe cei vii, cât și pe cei morți să se înfățișeze înaintea tronului Său!

Îngerii sunt ai Lui, și cei aleși sunt tot ai Lui. Ei sunt ai Lui, cumpărați cu sângele Său prețios. Ai Lui, pentru că sunt „aleși... după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl” (1Petr1,1.2) și apoi au fost dăruiti singurului Său Fiu. Ei sunt ai Lui și nimeni nu îi va putea smulge din mâna Sa. Îngerii Săi îi vor aduna din cele patru vânturi. Niciunul dintre ei nu va fi pierdut, oriunde s-ar putea afla – fie în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, fie în morminte de mult uitate.

Îngerii îi vor aduna pe toți – din colibe și din palate, din orașele supraaglomerate ale Asiei și de pe platourile înalte ale Americii de Sud; din centrele universitare sofisticate ale Europei de Vest și ale Americii de Nord, ca și din adăposturile firave ale refugiaților de război. Îngerii îi vor lua în deplină siguranță pe fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu pentru a-i pune în mâna Domnului, care i-a iubit și a murit pentru ei, în care ei au crezut, pe care L-au iubit și în care s-au încrezut chiar până la moarte.

Profeții pline de entuziasm

Acum să ne întoarcem la versetele 13 și 14. Aici avem, una lângă alta, două profeții glorioase din acest mesaj al Domnului Hristos cu privire la timpul sfârșitului: prima vorbește despre statornicia urmașilor Săi, iar a doua, despre universalitatea proclamării Evangheliei.

Aceste două profeții sunt prezentate împreună pentru că sunt strâns legate. Statornicia răbdătoare, perseverența în angajamentul nostru față de Domnul Hristos, este absolut necesară pentru proclamarea mesajului Evangheliei. Și cine sunt cei care vor rezista fiecărui atac asupra credinței și iubirii lor? Ce îi face să fie de nezguduit? Sunt ei puternici din fire, sunt duri, ambițioși și insensibili față de dureri fizice și presiuni emoționale?

Probabil că nu! Mai degrabă explicația este speranța – ei s-au încrezut în promisiunile Salvatorului lor și au făcut din ele centrul vieții lor.

Sunt copleșit când văd cum înaintează Evanghelia cu sprijinul tehnicii moderne. Am predicat de multă vreme că „la vremea sfârșitului... cunoștința va crește” (Dan. 12,4). Alte traduceri mai adaugă: „... și oamenii vor alerga dintr-o parte în alta.” Și rezultatele sunt uimitoare: mijloacele moderne de transport, costurile rezonabile, emigrația pentru muncă, pace în locuri care au fost tot timpul răvășite de războaie, comunicarea digitală și o anumită prosperitate în locuri în care nu s-a văzut vreodată așa ceva. Toate acestea îi încurajează pe

tineri și pe bătrâni să meargă pretutindeni, atât către cele mai familiare locuri cât și către cele mai nepătrunse teritorii.

Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!

Am privilegiul să lucrez ca pastor al unei mari biserici din București și, de asemenea, pentru stația de televiziune pe care biserica a lansat-o în România. Cu ceva timp în urmă, comitetul de tineret al bisericii mele a adoptat un curajos proiect misionar în Africa și a luat hotărârea să înceapă deja pregătirile. Ieșim din izolare, privim în jur și vedem că lumea întreagă este câmpul nostru misionar. În comitetul Conferinței Generale, este un tânăr din România. El este student la stomatologie, dar a fost deja în trei călătorii de misiune medicală în America Centrală și de Sud. Un grup de 30 de persoane din România a fost vara trecută în Kenya – printre participanți aflându-se liceeni, studenți, soția președintelui Uniunii Române și întreaga familie a trezorerului.

Și nu pot să vă spun cât de încântat sunt când văd cum în fiecare zi se adaugă mii și mii de case la lista celor care pot să urmărească programele de la Speranța TV, cel mai nou membru al familiei Hope Channel. Acum am depășit un milion și jumătate de case, prin cablu și televiziune digitală, fără să-i includem aici pe cei care ne urmăresc prin Internet.

Este de necrezut! Am început să folosim tehnologia sateliților cu numai câțiva ani în urmă (cu NET '98), apoi am avut „Fapte 2000”, cu fr. Mark Finley la București, și încă un program cu fr. Lucian Cristescu. Acum, după numai câțiva ani, iată un program de televiziune în limba română gata să ajungă la milioane de oameni din Europa și chiar dincolo de ea!

Acum câteva zile, unul dintre tehnicienii noștri a sunat la o firmă ca să cumpere o piesă. Când angajatul de acolo și-a dat seama de e-mail, i-a spus: „Chiar? Lucrați la Speranța TV? Îmi place. Felicitări!” De curând am primit un e-mail de la un telespectator care, la început, fusese atât de supărat pe compania de cablu când a adăugat programul nostru, încât a

sunat la firmă și a cerut să fim scoși. Nu s-a întâmplat așa, iar acum ne scria ca să ne spună cât de mult îi place de noi!

Și ceea ce se întâmplă în România este doar o părtică din această lucrare care merge crescând în toată lumea. Chiar din acest loc, de la sediul Conferinței Generale, raze de lumină, inițiative irezistibile și fonduri generoase pornesc spre fiecare parte a lumii – totul cu acest singur scop: Evanghelia să ajungă în întreaga lume, și acest lucru cât mai curând! Mai mult decât în trecut, aceasta este o generație a speranței că ceea ce părea o sarcină descurajatoare se împlinește chiar cu noi. Despre acești oameni, Domnul a spus: „Nu va trece neamul acesta, până se vor împlini toate aceste lucruri.” (Luca 21,32)

Nu prin puterea tehnologiei

Totuși, în cele din urmă, succesul nu se va decide în funcție de superioritatea tehnologică sau de eficiența administrării resurselor financiare. Evanghelia va fi predicată în toată lumea, ne-a spus Domnul Isus, numai de cei care vor răbda. Și motivul determinant pentru a răbda, pentru a rezista și a rămâne neclintit este speranța.

Uneori, mărturia oamenilor speranței se dă într-un mod neașteptat, poate chiar sub aparența de slăbiciune și înfrângere. Impactul asupra semenilor apare numai după o lungă amănare, așa cum ilustrează următorul articol, preluat dintr-un ziar românesc de mare circulație. Este foarte interesant că articolul a apărut la începutul anului 2007, într-un moment în care se dezbătea cu mare vehemență un aspect al libertății de conștiință. Prilejul era legat de păstrarea sau îndepărtarea icoanelor din școlile românești – așezate acolo în anii de după căderea comunismului. Articolul se intitulează „Iartă-mă, Beatrice”. Poate că mulți dintre dumneavoastră l-ați citit deja, dar merită să îl parcurgem din nou:

O poveste adevărată cu icoane și o fată frumoasă

„Icoanele de pe pereții școlilor au împărțit România în două. O minoritate care le-ar dori îndepărtate și o majoritate revoltată că a existat cineva care s-a gândit și a cerut acest lucru.

În urmă cu un sfert de secol, pe vremea când eram elev în clasa a VII-a, la o școală generală din cartierul Berceni,

aveam o colegă pe nume Beatrice. Era o fată mică de statură, frumoasă și deșteaptă. Stătea în a doua bancă, pe rândul de la mijloc. Învăța bine și nu vorbea neîntrebată. Era îmbrăcată regulamentar, ce mai, un copil de vis în comparație cu noi, ceilalți, zgomotoși, răi și dezordonați. Pentru întreaga clasă, Beatrice era un mister. O invidiam sincer.

La vremea aceea, mi se părea incredibil ca un elev să lipsească o zi de la școală în fiecare săptămână. Pe lângă faptul că nu venea sâmbăta, Beatrice pleca și de la ultimele ore de vineri. Învățam după-amiaza și, cum se lăsa seara, își strângea lucrurile și pleca. Era precum Cenușăreasa care se grăbea să părăsească balul înainte de miezul nopții. Beatrice era fiica unor medici, iar familia ei era membră a Bisericii Adventiste. În fiecare sâmbătă, profesorii îi puneau absențe nemotivate. Diriginta și directoarea școlii discutau cu părinții ei, îi amenințau, iar ea era criticată la fiecare 'adunare de detașament', certată și disprețuită pentru credința ei.

Într-o vineri după-amiază, când se apropia sfârșitul orei de istorie, profesoara noastră, cu cinci minute înainte de a suna clopoțelul, ne propune să n-o lăsăm pe Beatrice să plece. 'Cred că trebuie să terminu cu programul ăsta special. O să-i rog pe colegii tăi să te oprească să părăsești clasa. Și o să stau aici până vine următorul profesor.'

Beatrice, impasibilă la amenințări, a început să-și strângă rechizitele. 'Profă' ne-a strigat s-o oprim. Câțiva băieți, printre care mă aflam și eu, au blocat ușa, alții au înconjurat-o, încercând s-o convingă să renunțe. Beatrice s-a așezat în bancă. Și-a pus mâinile la urechi să nu ne mai audă și a început să plângă. Lacrimile îi curgeau pe obraz ca două izvoare ce găsiseră, în sfârșit, drumul spre lumină. Ne-am blocat. S-a făcut liniște ca și cum, în aceeași clipă, întreaga clasă a avut o revelație. Ni se făcuse rușine.

În ciuda protestelor profesoarei, ne-am întors spășiți în bănci. Beatrice a ieșit cu lacrimile și roind pe obraji. Deasupra noastră trona singura „icoană” acceptată în școli la acea vreme, cea a lui Nicolae Ceaușescu.

Din acea zi, Beatrice n-a mai avut nicio problemă cu plecatul de la școală. Se crease un fel de solidaritate misterioasă între noi și ea. O ajutam. Țineam de șase să nu o vadă profesorii când pleacă, îi dădeam caietele de notițe

cu ce se preda sâmbăta și îi șopteam când era scoasă la tablă chiar dacă nu avea nevoie. În vacanța de vară dintre clasele a VIII-a și a IX-a, Beatrice împreună cu familia ei au emigrat în SUA.

Într-o societate normală, dacă într-o singură școală există un elev care provine dintr-o familie cu o altă credință, icoanele de pe pereți ar trebui date jos. Altfel, cohorte de copii vor trece prin experiența dureroasă trăită de Beatrice.” (Emanuel Isailă, în *Evenimentul zilei* din 11 ianuarie 2007.)

Vedeți, acest om a ieșit în față și a vorbit după 25 de ani! Faptul că, la 13 sau 14 ani, a întâlnit o micuță păzitoare a Sabatului i-a schimbat complet înțelegerea și i-a dat, după atât de mulți ani, curajul moral să ia o poziție foarte nepopulară. Confruntarea emoționantă cu o creștină statornică și cu mărturia pe care ea a dat-o despre credința ei a inițiat un proces care, în cele din urmă, a adus roade.

Să construim speranța

Sarcina noastră – principala noastră sarcină – este să formăm asemenea martori ai speranței. Ei reprezintă cel mai prețios capital și merită fiecare ceas de fortificare pe care îl petrecem cu ei, fiecare predică reînviătoare pe care le-o prezentăm, fiecare sacrificiu pe care îl facem ca să îi încurajăm, să îi energizăm și să îi dotăm. Toate mijloacele de care dispune biserica nu înseamnă nimic fără oameni cu o asemenea speranță care îi face să rabde până la sfârșit. Și toate mijloacele pe care le are biserica nu sunt prea mult când este vorba de a forma asemenea oameni ai speranței.

Ei sunt cel mai bine păstrat secret al oștirii lui Dumnezeu – neclintiți și neînfrânți, irezistibili și de neînlocuit. Oameni ai speranței! Suntem și noi printre ei? Și îi transformăm pe cei din jur în oameni ai speranței? ■

Acest articol reprezintă conținutul predicii roștite cu ocazia întrunirii Consiliului Anual al Conferinței Generale din octombrie 2007.

Adrian Bocăneanu
este directorul postului
de televiziune
Speranța TV.

„Lucrăm împreună, urmărind consensul!”

Provocările lucrării misionare mondiale, structura organizatorică a bisericii, fondurile pentru Fereastra 10/40 și atitudinile față de coabitarea partenerilor de același sex – iată numai câteva dintre problemele dezbătute de cei aproximativ 300 de conducători ai bisericii din toate zonele lumii, care s-au întrunit recent la Conferința Generală. Într-un interviu realizat de Bill Knott, redactorul revistei Adventist World, cu președintele Conferinței Generale, Jan Paulsen, ne sunt prezentate câteva dintre deciziile cele mai importante ale Consiliului Anual, întrunit în 2007, și unele reflecții asupra acestui eveniment anual semnificativ.

Bill Knott: Frate Paulsen, de ce Consiliul Anual al bisericii este un eveniment important?

Jan Paulsen: Este un eveniment special din viața Bisericii Adventiste mondiale. Conducătorii bisericii de pretutindeni – din toate statele în care există prezență adventistă – se întâlnesc anual cu scopul de a se sfătui, de a concepe planuri, de a-și exprima acordul față de anumite declarații și de a lua decizii cu privire la distribuirea resurselor existente. Este vorba de un proces de consultare și de ajungere la un consens. Uneori se întâmplă să nu ajungem la un consens deplin. Însă misiunea bisericii nu se încheie niciodată și, prin urmare, lucrăm în vederea luării unor decizii, având considerație unii față de alții și preocupându-ne de impactul pe care acțiunile noastre îl vor avea asupra bisericii mondiale.

Comitetul este format în majoritate din conducătorii aleși ai bisericii sau din administratorii instituțiilor bisericii. Pe lângă aceștia, mai participă și un număr de pastori care nu au fost aleși într-o funcție de conducere. Ca biserică, noi spunem: „Trebuie să ascultăm în mod direct opinia celor care se ocupă de comunitățile noastre.” De asemenea, includem și un număr semnificativ de laici din fiecare Diviziune; dorim ca opiniile lor să se facă auzite clar.

Deci nu este vorba doar de un eveniment al „clerului”?

Nu. Nu este un spectacol. Intenția noastră este să fim deschiși și transparenți și să includem în luarea deciziilor o cât mai mare varietate de membri ai bisericii.

Am fost frapat de faptul că, în momentul în care numărul susținătorilor unei decizii a fost aproape egal cu numărul celor care o dezaprobau, membrii comitetului păreau a transmite următorul mesaj: „Dacă suntem atât de dezbinați, înseamnă că nu suntem gata să luăm această decizie.” Chiar și grupurile care susțineau lucruri diferite au ajuns la concluzia că trebuia să ne oprim, să ne mai gândim, să reformulăm și să vedem dacă putem veni cu ceva mai bun.

Exact. Consider că a fost o atmosferă minunată. Am fost foarte mulțumit când o persoană, foarte preocupată de cuvintele care apăreau în declarația propusă, s-a ridicat și a sugerat anumite modificări. După aceea a revenit la microfon și a spus: „Din acest motiv îmi iubesc biserica. Putem fi

La Consiliul Anual, noi facem ceea ce nu se mai întâlnește în nicio altă biserică. Atunci când luăm decizii cu privire la probleme esențiale – fie că este vorba de metodologii de funcționare, declarații de poziție sau de distribuirea resurselor – ajungem la un acord în sânul familiei mondiale. Ne rugăm împreună, cercetăm documentele inspirate – Scriptura, scrierile lui Ellen White – și ne cercetăm inima. Apoi ne pronunțăm asupra poziției bisericii mondiale.

deschiși, putem să ne înțelegem și să lucrăm împreună ca să găsim o soluție.” Consider că această declarație a sintetizat un aspect al spiritului în care lucrăm.

Problemele dezbătute nu sunt întotdeauna simple. Una dintre problemele discutate cu această ocazie a fost atitudinea bisericii față de persoanele care aleg un stil de viață contrar valorilor noastre. Unora le este dificil și să vorbească despre aceste aspecte: coabitarea, semnificația căsătoriei, persoanele care au relații cu un partener de același sex. [Vezi „Safeguarding Mission in Changing Social Environments” (Ocrotirea misiunii în mediile sociale în schimbare), accesând pagina www.adventist.org/beliefs/other_documents/safeguarding.html]

Nu trebuie să uităm că biserica își desfășoară activitatea în această lume; nu putem să ieșim din ea. Vom întâlni multe puncte de vedere diferite, multe lucruri care poate nu ne plac. Astfel, la Consiliul de anul acesta, a trebuit să căutăm un limbaj care să transmită aceleași principii în biserică din toată lumea, din toate culturile. Și a trebuit să ținem cont de voia lui Dumnezeu și de sensibilitatea naturii umane. Procesul de votare a acestei declarații a devenit un exemplu tipic în ceea ce privește caracterul bisericii noastre mondiale, care cuprinde deosebiri culturale uriașe, și a presupus luarea în considerație a unui subiect sensibil și căutarea unui mod de exprimare a înțelegerii colective.

Într-un anumit sens, aceasta este biserica în momentele ei de grație. Este un exemplu de depășire a procesului strict democratic și trecere la un proces care reflectă natura bisericii ca entitate condusă de Duhul Sfânt. Poți obține un vot, dar cu riscul pierderii unității.

Da. La Consiliul Anual, noi facem ceea ce nu se mai întâlnește în nicio

altă biserică. Atunci când luăm decizii cu privire la probleme esențiale – fie că este vorba de norme de funcționare, declarații de poziție sau moduri de distribuire a resurselor – ajungem la un acord în sânul familiei mondiale. Ne rugăm împreună, cercetăm documentele inspirate – Scriptura, scrierile lui Ellen White – și ne cercetăm inima. Apoi ne pronunțăm asupra poziției bisericii mondiale.

În urmă cu câțiva ani, s-a luat decizia de a modifica perioada de desfășurare a Consiliului Anual, din dorința de a sărbători un Sabat împreună. Ziua aceasta nu este numai o „introducere” a Consiliului Anual. Pentru noi, „activitatea” cea mai importantă este aceea de a ne închina lui Dumnezeu. Apoi, duminică dimineața analizăm agenda misiunii bisericii. Din anul 2005 încoace, ne-am concentrat atenția asupra programului „Tell the World” (Spuneți lumii!). Ne luăm timp să vedem în ce situație ne aflăm: ascultăm rapoarte și statistici și luăm în considerație diferitele provocări. Prin faptul că începem Consiliul Anual cu un Sabat de închinare și cu o analiză a situației lucrării misionare, punem temelia tuturor lucrărilor ce vor urma. Intenția noastră este aceea ca întreaga activitate a Comitetului Executiv să fie influențată și condusă de mandatul spiritual al bisericii.

În trecut, unii aveau impresia că acest Consiliu este în principal interesat de problemele financiare. Însă dumneavoastră doriți să ne transmiteți ideea că noua agendă reflectă preocuparea noastră fundamentală – misiunea – și că finanțele bisericii sunt luate în discuție numai ca parte a ei?

Da, atât în timpul Consiliului Anual, cât și la întrunirile preliminare cu cei din conducerea Diviziunilor, ne punem mereu întrebarea: Cum putem să ne asigurăm că modul în care utilizăm resursele reflectă prioritatea noastră, și

anume misiunea? Anul acesta, am întâmpinat o situație neobișnuită. Biserica a primit o sumă mare de bani, fonduri cu o destinație foarte precisă: lucrarea misionară. Cum trebuie folosite aceste resurse? În momentul de față ne aflăm în procesul de consultare cu fiecare Diviziune a bisericii

mondiale pentru a elabora o listă de activități misionare vitale. Am folosit cuvântul „vital” pentru că nu ne gândim la „noutăți” – la proiecte care, deși la început vor părea bune, după un timp vor stagna.

Dimpotrivă, ne referim la ceea ce aș putea numi „pâinea și sarea” misiunii bisericii: activitățile pe care am fost chemați să le facem. Trebuie să acționăm mai eficient pentru a lucra în Fereastră 10/40 [o zonă ce se întinde din vestul Africii până în Orientul Mijlociu și Asia]. Trebuie să adunăm resursele care să ne permită să intrăm în aceste regiuni, unde atât de puțini oameni au auzit despre Hristos. Și mai există și alte zone unde prezența noastră este redusă. Printre acestea menționez marile orașe ale lumii, unde locuiește peste 50% din populația globului și unde Biserica Adventistă nu are o prezență puternică.

Fratele Bob Lemon [trezorierul Conferinței Generale] a făcut o afirmație cu privire la aceste fonduri: „Ele vor duce la avansarea misiunii bisericii cu o jumătate de generație.” L-am rugat să îmi explice ce a vrut să spună, iar el mi-a răspuns: „Am avut pe agendă proiecte care consideram că vor putea fi aplicate, probabil, în următorii 7 sau 10 ani. Însă, datorită acestor fonduri, ele vor fi aplicate mult mai devreme.” În timp ce ascultați luările de cuvânt ale conducătorilor întruniți la Consiliul Anual, ați auzit vreo exprimare a speranței aduse de această posibilitate?

Da, de multe ori și din multe zone ale lucrării mondiale. Aceste fonduri vor fi direcționate spre misiunea mondială a bisericii și sper ca în următorii ani să propunem un număr de activități vitale care să amplifice impactul misiunii de pretutindeni. Aceste zecimi au ajuns la noi ca expresie a credințioșiei unei persoane față de Dumnezeu și vom da dovadă de aceeași credințioșie prin modul în care le vom întrebuința.

Consiliul Anual a votat – cu o majoritate covârșitoare – și unele recomandări care par a avea consecințe importante asupra structurii bisericii. Ce semnificație au ele?

Ele marchează o schimbare importantă de mentalitate. Pe plan istoric, am definit structura bisericii într-o manieră oarecum inflexibilă. Au fost fixate anumite delimitări precise: biserica locală, Conferința, Uniunea și apoi Diviziunile și Conferința Generală. Oriunde te afli, faci parte din una dintre aceste „subîmpărțiri predefinite”.

Deși nu am desființat aceste subîmpărțiri, noi le spunem acum conducătorilor bisericii: „Analizați nevoile, resursele și capacitatea pe care o dețineți, misiunea care vă așteaptă și ceea ce se poate aplica în contextul în care trăiți, în funcție de țară, limbă și cultură. Și apoi puneți-vă întrebarea: 'Cum ne putem împlini misiunea cel mai bine? Ce structuri vor servi cel mai bine bisericii din zona în care ne aflăm?'” Este o schimbare semnificativă de paradigmă – nevoile bisericii îi vor determina structura.

Însă este important să nu uităm că există doi stâlpi de bază ai organizației, care nu se vor schimba: pe de o parte avem comunitatea locală cu membrii ei, iar pe de altă parte, relația cu familia mondială a bisericii – prin Diviziuni și Conferința Generală. Indiferent de modul de definire locală a bisericii, ea nu trebuie să uite niciodată că face parte dintr-o organizație mondială mai vastă.

Se pare că aceste noi principii permit o mai mare flexibilitate la nivel local pentru decizii cu privire la utilizarea resurselor. Cred că unul dintre motive ar fi dorința de a rezerva mai multe fonduri pentru misiune.

Da, foarte adevărat. Laicii din multe țări au spus: „Trebuie să simplificăm structura administrativă. Avem puțini pastori. Resursele noastre nu sunt suficiente. Numărul membrilor este mic și se pare că nu va crește. Nu există o altă cale mai bună?” Uniunile sunt o variantă care e posibil să servească bine bisericii din astfel de zone. La Consiliul Anual am susținut această variantă și am introdus prevederi pentru Uniunile de Conferințe în normele de funcționare.

Însă noul principiu al flexibilității trece dincolo de aceasta: Diviziunile au acum capacitatea de a realiza structuri de organizare care să vină în întâmpinarea nevoilor locale specifice. În zonele cu o creștere rapidă a bisericii – de exemplu în unele zone din Africa și America Latină – conducătorii bisericii poate vor dori să țină sub supraveghere atentă un anumit teritoriu înainte ca să fie organizat potrivit prevederilor. Odată cu stabilirea și maturizarea zonei și odată cu implementarea infrastructurii, se poate întrebuița una dintre modalitățile obișnuite de organizare.

Biserica vrea să transmită următorul mesaj: Luați în considerație nevoile bisericii – ținând permanent cont de misiune și unitate; gândiți-vă la capacitatea ei, în funcție de resursele pe care le are. Procedați în așa fel încât acestea să fie criteriile definitorii în organizarea structurii administrative.

O ultimă întrebare: Ce s-ar întâmpla cu biserica dacă nu am avea un Consiliu Anual?

După părerea mea, este de neconceput ca biserica aceasta să poată funcționa ca o familie mondială fără aceste întâlniri periodice pentru discuții. Dacă acestea nu ar avea loc, biserica s-ar dezintegra foarte rapid și nu ar mai fi o comunitate mondială. Consiliul Anual înseamnă o împărtășire a resurselor, a planurilor și a metodelor noastre. Este momentul din an când ne reunim ca biserică globală, când ne reconsăcram unei viziuni comune și misiunii pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. ■

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Canada este a doua țară ca mărime pe glob, ocupând partea nordică a continentului american, întinzându-se între Oceanul Arctic, Oceanul Pacific și SUA, având o populație estimată la 32.227.000 de locuitori. Este un stat parlamentar independent, conducătorul oficial al țării fiind însă monarhul Marii Britanii, reprezentat de guvernatorul general. Canada este una dintre cele mai prospere țări ale lumii, cu resurse bogate, dar și cu un comerț înfloritor. Granița cu SUA este de 8.890 km, fiind cea mai mare graniță nepatrulată de forțe militare. Limbile oficiale sunt engleza și franceza, iar religia majoritară este cea catolică.

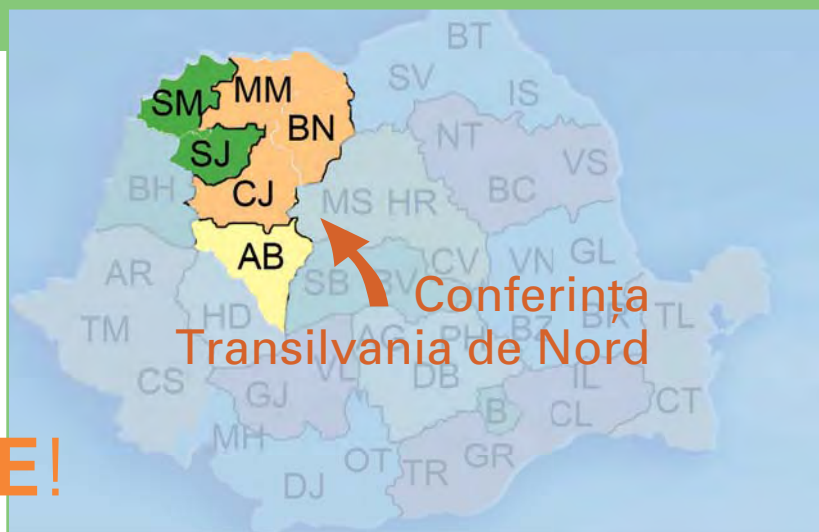
În 1851, fratele Joseph Bates împreună cu Hiram Edson au vizitat Canada de Vest (astăzi Ontario), căutându-i pe cei ce au făcut parte din mișcarea millerită și câștigând dintre ei primii convertiți. Lucrarea s-a dezvoltat rapid, în ciuda opoziției, mai ales prin activitatea și efortul colportorilor. Miilor de cărți vândute li s-au adăugat adunările de corturi, apoi primele școli și sanatorii. Vizitele soților James și Ellen White au fost de fiecare dată o binecuvântare. Legile duminicale au făcut ca unii dintre primii adventiști să dea mărturie despre credința lor în fața tribunalelor sau în închisori.

Biserica Adventistă din Canada face parte din Diviziunea Nord-Americană și număra, în ultima statistică, peste 57.000 de membri, care se închină în fiecare Sabat în aproape 400 de biserici și grupe. Cele 10 sanatorii adventiste, școlile și universitățile bisericii se bucură de o bună reputație, fiind unul dintre mijloacele de succes în răspândirea mesajului adventist. Anul trecut, *Colegiul Universitar Canadian* (Canadian University College) a serbat 100 de ani de la prima festivitate de absolvire. Postul de radio adventist reprezintă cea mai mare rețea de radio creștin din țară, intenționând să se extindă masiv și în zonele rurale.

În aprilie 2004, a intrat în familia adventistă de aici și prima biserică adventistă de limba română din Canada.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

UNIȚI PENTRU O LUCRARE MARE!

SZÁSZ ERNEST

Stimați cititori, vă salut în numele celor 7.732 de membri și a unui număr semnificativ de tineri și copii – comoara bisericilor noastre –, care, împreună, ne închinăm în 125 de biserici locale și 28 de grupe, în cele șase județe ce compun Conferința Transilvania de Nord. Asistența spirituală și motivarea pentru slujire a credincioșilor sunt asigurate de cei 39 de pastori – 33 slujesc în districte și 6 formează conducerea Conferinței. Șapte persoane ce alcătuiesc personalul TESA, devotate cauzei lui Dumnezeu, completează echipa slujitorilor. Totalul de 7.732 de membri, dintre care 60,1% femei, 39,9% bărbați, este repartizat pe județe astfel: Clujul deține majoritatea, cu 35,98%, urmat de Maramureș, cu 31,56%, Bistrița-Năsăud, cu 13,36%, Sălaj, cu 7,20%, Satu-Mare, cu 6%, și Alba, cu 5,45%.

Suntem o Conferință multiculturală, dar unită în diversitate, compusă din șapte etnii: 4.436 (57,37%) români, 2.652 (34,29%) maghiari; 406 (5,25%) ucraineni, 214 (2,76%) țigani-gabori și rromi, 21 (0,25%) germani, precum 2 slovaci și un bulgar. Cu toții acceptăm aceleași valori spirituale, avem aceeași mărturisire de credință, suntem copiii aceluiași Părinte și frați cu același Mântuitor, uniți pentru o lucrare mare.

Considerăm că obiectivul principal care trebuie să beneficieze de prioritate și care nu poate fi umbrît de nimic a fost stabilit de Isus prin poruncă și exemplu personal: câștigare de suflete! „Biserica lui Dumnezeu a fost organizată cu scop misionar...” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 9, p. 29). Din această convingere profundă mărturisim că „timpul este scurt, iar forțele noastre trebuie să fie organizate pentru o lucrare mai mare.” (*Idem*, p. 27)

După conștientizarea faptului că răspunderea noastră nu se limitează doar la cele 125 de biserici locale, ci am fost chemați să păstorum 2.507.513 suflete, s-a adoptat programul Misiunea Globală pentru Transilvania de Nord și, prin individualizarea districtelor, se implementează în conștiința bisericilor locale responsabilitatea pentru toate localitățile – cu sau fără prezență adventistă – din cele 6 județe ce aparțin Conferinței. Secerișul este mare! Fiecare trebuie să ducem cele trei solii îngerești la 325 de suflete. Bazându-ne pe experiența din trecut, mărturisim împreună cu psalmistul: „Tu ai fost binevoitor cu țara Ta – Transilvania de Nord – Doamne! [...] Domnul ne va da și fericirea, și pământul nostru își va da roadele.” (Ps. 85,1.12)

Mă rog împreună cu slujitoarea Domnului: „Dumnezeu să ne ajute să rămânem pe drumul luminii, să lucrăm cu ochii ațintiți la Isus, Conducătorul nostru, și, cu răbdare și cu stăruință, să mergem înainte pentru câștigarea biruinței.” (*Idem*, p. 29)

Vă invit ca, în timp ce veți citi în continuare relatări din viața Conferinței noastre, să „gustați” din bucuriile și din experiențele slujirii pe care Domnul ni le oferă ca dar. ■

EVANGHELIA PE FRECVENȚĂ RADIO

Radio Vocea Speranței transmite mesajul mântuirii prin Isus Hristos – 8 ore, zilnic, la Cluj-Napoca. Chiar în această lună, se împlinesc 5 ani de la prima emisiune adventistă transmisă clujenilor pe frecvența 88,3 Mhz. În curând, mesajul Evangheliei va pătrunde 24 ore, zilnic, în căminul locuitorilor din județul Bistrița-Năsăud.

Radio Vocea Speranței continuă să-și facă auzită vocea la Turda, Ocna-Mureș, pe frecvențe închiriate prin efortul financiar al frățietății din localitățile menționate. Sperăm ca, în curând, Evanghelia să fie predicată prin frecvență radio și în alte zone ale Conferinței.

*Szász Ernest este
președintele
Conferinței
Transilvania de Nord.*

MISIUNE... POSSIBILĂ

Îmi veți fi martori... până la marginile pământului.
(Fapte 1,8)

BENIAMIN ANCA

Apartenența socială a membrilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Conferința Transilvania de Nord reflectă o bogată paletă etnică și culturală. Geografic, lucrurile sunt diferite. Există zone cu o prezență adventistă deosebită, dar și multe zone în care nu avem nicio reprezentare sau zone în care numărul adventiștilor este redus. Înființarea de biserici și grupe în câmpuri noi a fost o modalitate prin care biserica a crescut mereu. La acești pași spontani s-au adăugat în ultimii ani eforturi tot mai insistente de a face din plantarea de biserici o misiune prioritară.

Astfel, există mai mult de 40 de proiecte de plantare de biserici în care sunt implicate grupe de acțiune, formate din voluntari și conduse de pastori sau lideri locali. Oamenii care și-au descoperit o a doua vocație – misiunea – sacrifică săptămânal din timpul lor pentru a-și împlini chemarea. Acest efort presupune multe deplasări, vizite din casă în casă, binefacere, proiecte sociale și acțiuni publice. Perseverența multora dintre acești misionari a început deja să fie răsplătită odată cu primele roade. Așa s-a întâmplat la Berbești (MM), Breb (MM), Parva (BN), Șintereag (BN), Plăiești (CJ), Ceanu-Mare (CJ), Huedin (CJ), Apateu (SM), Livada (SM), Ambud (SM), Pata (CJ), Ragla (BN), Buduș (BN), Pir (SM) etc.

În plus, alte 6 proiecte în zone-cheie beneficiază de slujirea unor evangheliști laici. Ei au ales varianta mutării în localitatea în care lucrează. Fiecare experiență este unică. Fiecare familie a renunțat la ceva și a avut de dus o luptă pentru a lua această hotărâre. A merge în necunoscut, pentru o țintă atât de provocatoare, cere multă credință și mult curaj. A sta zi de zi în mijlocul oamenilor pentru a fi o lumină, pentru a găsi calea către inimi, nu este deloc ușor. De aceea un singur lucru le-a dat putere să facă acest pas: convingerea că Dumnezeu i-a trimis acolo. Lor li s-au alăturat alți voluntari și numeroși tineri care s-au implicat cu entuziasm în proiecte originale, cum ar fi: „O vacanță pentru Hristos”, la Sebeș și Năsăud.

În alte locuri, cum ar fi Buciumi, Cămărașu, Târgu-Lăpuș și Telciu, lucrarea personală, activitățile cu copiii, colportajul sau slujirea medicală sunt alte căi către inimi. Interesul pentru binele oamenilor a atras peste tot grupe de prieteni care descoperă, pas cu pas, chemarea Domnului. Decizia

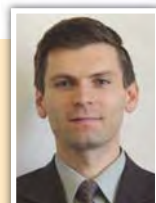

acestor misionari a schimbat deja semnificativ perspectivele din aceste localități.

Un proiect curajos și inovator a condus la stabilirea pastorului Dan Dachin în Zalău, pentru a aduce lumină unui segment din localitate insuficient reprezentat în biserica locală: vorbitorii de limba română. Acest prim pas arată direcția spre care am pornit: fiecare pastor – un plantator de biserici.

Creșterea numărului persoanelor implicate în asemenea proiecte a condus la o premieră: prima Convenție a Plantatorilor de Biserici din Conferința noastră. Un moment unic, unde am descoperit că nu suntem singuri și nici puțini. Un pas înainte care ne-a încurajat să continuăm lupta. Plantarea de biserici este lucrarea susurului blând și subtil. Calea ei nu sunt realizările spectaculoase, ci calea seminței de muștar. Are nevoie de multă dragoste, sacrificiu, credință și răbdare. Dar este lucrarea lui Dumnezeu și roadele Îi aparțin. ■

*Beniamin Anca este
secretarul Asociației
Pastorale, Conferința
Transilvania de Nord.*

Botez la Liceul Adventist
„Maranatha”

Grădinița „Ana”

Grădinița „Cuore”

Grădinița din Halmeu

Grădinița din Ocna-Mureș

Blazonul **MARANATHA**

ROMEO ASANACHE

Maranatha! În Transilvania de Nord, acesta nu mai este doar un salut biblic, ci un blazon! Liceul Teologic Adventist „Maranatha”, din Cluj-Napoca, a fost înființat în 1992, inspirând dorul după revenirea lui Isus în 434 de inimi de elevi care au trecut cele două praguri ale lui – admiterea și absolvirea – de la înființare și până în prezent. După cei 4 ani petrecuți la „Maranatha”, 260 de elevi au plecat spre instituții de învățământ superior, purtând în țară și peste hotare blazonul și caracterul format la „Maranatha”.

Pentru Conferința Transilvania de Nord, Liceul Teologic Adventist „Maranatha”, din Cluj-Napoca, nu este doar un liceu vocațional, ci o instituție în care Isus vine în fiecare zi (*Maranatha*) pentru cei 140 de elevi din cele 5 clase. Cei 18 profesori împletesc veșnicia în inimile copiilor care le sunt încreștinți „pentru o vreme ca aceasta”.

Astăzi, acest liceu se prezintă elevilor doritori de spiritualitate, carte și formarea caracterului ca un liceu modern, cu săli de clasă moderne, capelă, laborator de informatică, 6.000 de volume de carte în bibliotecă, internat, sală de mese etc. Și pentru a se respecta și reînnoi blazonul, „Maranatha” îi provoacă și astăzi pe tineri cu o activitate extracurriculară bogată: seri literare, festivaluri de creație, excursii în țară și străinătate, altare de dimineață și seară, servicii divine de Sabat, proiecte T25, cursuri de omiletică, clase speciale de doctrine biblice, proiecte TinServ etc. *Maranatha* – Domnul nostru vine – din iubire și respect pentru Cel ce vine!

Grădini de copii în nord de țară

În toamna anului 2005, Marele Învățător a sădit prima grădină de copii în Conferința noastră prin deschiderea Grădiniței Adventiste „Cuore, inimă de copil”. Biserica Adventistă din Poienile de sub Munte a pus la dispoziție

spațiul necesar, iar două educatoare s-au consacrat pentru a crește frumos, pentru Domnul, 17 inimi de copii! La aceasta s-a adăugat, după aproape o lună, deschiderea Grădiniței „David”, din Moisei, în spațiul pus la dispoziție de Biserica Adventistă Moisei-Centru, unde Lucia Coman și Lăcrimioara Danci au primit cu drag să se ocupe permanent de 12 copii.

A treia grădiniță a luat ființă chiar în inima Clujului, fiind găzduită de Biserica Cluj – Speranța, fiind prima grădiniță în care se oferă program prelungit. Lucrarea de aici a început cu 10 copilași, o educatoare și o îngrijitoare.

Următoarele trei grădinițe au luat startul în toamna anului 2007, una la Săpânța, Maramureș, una la Ocna-Mureș, Alba, și ultima la Halmeu, în județul Satu-Mare.

Astăzi, în nordul țării avem 6 grădinițe în care copiii secolului XXI sunt educați în spirit adventist și Îl descoperă pe Isus în fiecare zi, prin intermediul educatorilor creștini, a cântecelor, poeziilor și studiilor biblice pentru a-L păstra în sufletul lor toată veșnicia.

Ce bucurie au aceste biserici care au înțeles să pună la dispoziția lui Isus spațiul lor, pentru ca Domnul să poată îngriji de sufletele micuților care, cândva, vor fi coțpi pentru seceriș! Care vor fi, sau care sunt, satisfacțiile celor ce s-au angajat să-i slujească zilnic pe copii și părinții lor, consacrându-se ca împreună-lucrători cu Bunul Învățător? Sunt sigur că, în veșnicie, vor fi confirmate pe deplin cuvintele inspirate: „Lângă orice biserică ar trebui să fie o școală.” În Conferința Transilvania de Nord, am înțeles să nu așteptăm până atunci. ■

*Romeo Asanache este
directorul Departamentului Educație,
Conferința
Transilvania de Nord.*

Râvna pentru Casa Domnului

ILYÉS JÁNOS BÉLA

Da, frați și surori, tineri și vârstnici poartă în inima lor râvnă pentru Casa Domnului din localitatea în care trăiesc. În perioada 2005-2007, mi s-a oferit posibilitatea să observ acest lucru mai de aproape. În Conferința noastră erau în construcție, anual, 18-20 de case de rugăciune. În prezent sunt în construcție 18 și alte 7 sunt pe punctul de a începe. Bucuria noastră a fost deplină atunci când, după multă muncă, energie și bani jertfiți, bisericile finalizate au fost dedicate Domnului. Au fost împlinite 14 astfel de visuri. Fiecare biserică a avut istoria ei și, prin minunea finalizării, am experimentat intervenția decisivă a lui Dumnezeu în favoarea noastră.

Situația cea mai mișcătoare dintre toate mi se pare a fi cea de la Doba Mică (SJ). Aceasta este o biserică în care, după spusele unei surori, sunt „trei femei și jumătate” care și-au dorit să existe o „piatră de aducere-aminte” și în mica lor localitate. În anul 2005, visul lor a devenit realitate. În același an, a fost inaugurată casa de rugăciune din Sic (CJ), eveniment în care biserica a sărbătorit și 100 ani de prezență adventistă în localitate. Tot în anul 2005 a fost dedicată și Casa de rugăciune Cluj-Napoca – Speranța, un vis împlinit, început din anul 1991, odată cu înființarea celei de a doua biserici din localitate. După cea de a treia biserică locală din Cluj – din incinta Liceului Adventist „Maranatha” – a urmat o a patra, de această dată în impunătoarea Casă de seniori „Theodora”, inaugurată în 2005.

În anul 2006 au fost inaugurate 4 noi biserici locale: Unguraș (CJ), care este una dintre cele mai impunătoare și spațioase clădiri de pe teritoriul Conferinței noastre; Văleni (MM) – o construcție realizată de o mână de oameni, ajutați de biserica-mamă din Sighetu-Marmației; Halmeu (SM) – o construcție nouă, realizată într-un timp relativ scurt de oameni devotați, biserică ce adăpostește și o grădiniță, care crește vârstari fragezi pentru Domnul, și Sânmarghita (CJ) – o clădire cumpărată de mai mult timp care acum a ajuns la „maturitate” cu sacrificiul și dăruirea celor 60 de membri ai ei.

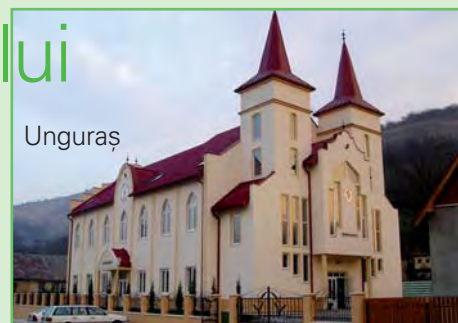
În anul 2007 au fost inaugurate 6 biserici: Nireș (CJ) – minune realizată în mai puțin de trei ani de cei 30 de membri,

chiar în centrul localității; Ragla (BN) – o biserică ridicată într-un loc unde, cu câțiva ani în urmă, nu exista prezență adventistă; o biserică realizată mai mult din donațiile unui om (încă nebotezat) al lui Dumnezeu; Buciumi (SJ) – o casă de rugăciune construită și finalizată prin contribuția unor oameni cu zel și suflet mare: Tălbure Teodor, Mihăicuța Ioan ș.a.m.d.; Năoiu (CJ) – locul de baștină al pastorului pensionar Boia Grigore, care împreună cu pastorul pensionar Ciorba Iosif au pus mult suflet în această lucrare și i-au călăuzit pe cei 13 membri ai bisericii în cel mai important eveniment al vieții lor de credință; Tășnad (SM) – dedicarea s-a putut realiza în urma lucrărilor conduse, și multe chiar executate, de evanghelistul laic Nagy Jenő, cu suportul frățietății din Carei, unde clădirea existentă a primit o haină nouă, având interiorul cald și primitor pentru cei însetați după Cuvânt, și Huedin (CJ) – lăcaș a cărui istorie începe cu un teren donat de o soră stabilită în SUA, după care au urmat experiențe de neuitat: când banii se terminau, frații mai primeau un telefon că li s-a trimis o altă sumă pentru construcția casei de rugăciune. În acest fel, în noiembrie 2007, bucuria celor 8 membri ai grupei a fost deosebită, văzând Casa Domnului dedicată Proprietarului ei.

În perspectiva anului 2008 aș dori să amintesc faptul că biserica locală din Viștea (CJ) va sărbători 100 de ani de când a fost inaugurată clădirea în care membrii se adună Sabat de Sabat.

Pentru realizarea celor 14 inaugurări a fost nevoie atât de contribuția financiară din partea membrilor bisericilor locale, și nu numai, care au adus sacrificii personale, cât și de implicarea Conferinței. Însă cea mai importantă contribuție a fost a Aceluia care ne-a păzit de evenimente neplăcute și tragice. El a binecuvântat lucrarea mâinilor omenești, a îndemnat și a motivat la slujire. Binecuvântat să fie Numele Lui cel sfânt și „... lăudăm pe Dumnezeu în locașul Lui cel sfânt...” (Ps. 150,1) ■

*Ilyés János Béla este
trezorierul Conferinței
Transilvania de Nord*

Unguraș

Nireș

Năoiu

Sic

Ragla

Hai să fim prieteni!

EMANUEL BAN

Dacă ar fi să vorbesc despre pata de culoare pe care tinerii o reprezintă în Conferința Transilvania de Nord, probabil că v-aș descrie bucuria pe care am simțit-o atunci când cei peste 900 de tineri participanți la festivalurile de misiune și creație au ieșit în față, ca răspuns la chemarea de implicare în proiectul misionar „Prieteni pentru Isus”; v-aș invita să vedeți încântarea de pe fețele părinților atunci când copiii lor „licurici” găsesc în Domnul Isus cel mai bun Prieten și declară public că Îl vor urma toată viața; v-aș relata experiența lui Robinson, un tânăr din biserica locală Buza, care a găsit în podul bisericii instrumentele fanfarei de odinioară și, fără să știe prea multă muzică, a format din tinerii bisericii o frumoasă orchestră; v-aș face cunoștință cu cei doisprezece participanți la proiectul „Un an din viață pentru Hristos”, ce au rămas pentru totdeauna în inimile oamenilor din Zalău și Câmpeni, sau, pur și simplu, v-aș povesti experiențele copiilor participanți în taberele de vară.

Aș putea continua cu experiențe mai mari sau mai mici, cu evenimente locale sau naționale ce au condus la inimi noi și vieți schimbate, dar vreau totuși ca, în câteva rânduri, să vă prezint impactul pe care studenții îl pot avea în campusurile universitare și în societatea de azi.

Trăim într-o lume plină de prejudecăți. Am căutat, într-o zi, pe Google cuvântul „adventist”, pentru a vedea ce spun alții despre noi, iar ceea ce am găsit m-a îngrozit. Cuvinte ca „înguști, neprietenoși, sectanți” erau folosite de prea multe ori. În fața unei astfel de societăți, intervine teama de a vorbi, de a te face cunoscut și astfel, de multe ori, pare că bătălia este câștigată de Goliat. Dar eu cred că AMiCUS poate să fie acel David care, cu doar câteva pietricele, câștigă un război.

„Spune verde-n față!” – Cu aceste cuvinte i-au întâmpinat „amicușii” pe cei peste 1.000 de participanți la „Expo-Sănătate pentru Studenți”. Entuziasmul tinerilor, prezentările inedite, exemplele practice și seminarele ținute de doctori renumiți ai

Universității clujene au făcut ca acest eveniment să fie unul de referință în rândul studenților. Tot în cadrul acestui proiect s-au folosit, pentru prima dată, cuvintele care, nu după mult timp, au devenit motto-ul amicușilor din toată țara: „Hai să fim prieteni!”

Împinse de dorința de a face ceva util pentru Hristos, două studente, Cristina Sălăgean și Oxana Oniga, au demarat proiectul „Vacanță pentru Hristos”. În cele două ediții desfășurate până în prezent, la Sebeș și Huedin, au fost motivați să participe peste 40 de tineri. Hotărârea tinerilor, zâmbetul și sinceritatea lor și dragostea pentru cei din jur creează relații cu localnicii și oportunități extraordinare pentru a-L prezenta pe Mântuitorul nostru.

Pentru copiii de la Liceul pentru deficienți de vedere și de la Școala de arte și meserii pentru deficienți de auz, AMiCUS nu înseamnă altceva decât tot prieteni. Studenții sunt cei care, în fiecare săptămână, își pun timp deoparte pentru a petrece o oră cu ei, fie pentru a ieși în aer liber, fie pentru a le vorbi despre Dumnezeu, despre valori adevărate și o viață mai bună. Prin seminarele susținute, proiectele desfășurate, concertele umanitare și serile de părtășie, AMiCUS Cluj-Napoca a reușit să învingă multe dintre prejudecățile societății clujene. Suntem la început de drum și ne propunem să facem totul pentru ca misiunea noastră specifică să fie îndeplinită.

Vă provocăm și pe voi, licurici, exploratori, companioni, amicuși din toată țara: **HAI SĂ FIM (FACEM) PRIETENI PENTRU HRISTOS!** ■

*Emanuel Ban
este directorul
Departamentului de
Tineret, Conferința
Transilvania de Nord.*

Biserica din container

ȘTEFAN TOMOIOAGĂ

En container, dar nu e de aruncat! E asemenea unei coji de pâine pe care un copil flămând o găsește și se înfruptă din ea ca din bucate alese. El strânge firimituri de ceva vreme, visând că, într-o zi, va avea pâine din belșug. Și ziua aceea se apropie!

Cu mai bine de doi ani în urmă, în inima unor membri ai bisericii Cluj – Speranța s-a trezit dorința formării unei noi comunități. Biserica era deja plină în fiecare Sabat. Dar nu aceasta conta cel mai mult. Patru dintre cele nouă cartiere importante ale orașului erau lipsite de o biserică adventistă și, dintre cei peste 350.000 de locuitori, doar 800 cunoșteau mesajul adventist. Așa că, în ianuarie 2006, un nucleu de 30 de membri au pășit împreună, prin credință, spre Clubul C.F.R. – o sală închiriată unde, în noiembrie 2006, a prins contur noua biserică din Cluj, Dynamis. Treptat, s-au adăugat grupului alte 25 de persoane, biserica numărând în prezent aproape 60 de membri.

„Suntem străini și călători, *casa* ne este sus.” Și totuși, Dumnezeu ne-a spus: „Să-mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor.” Chiria nu oferă confort și nici stabilitate. Membrii bisericii Dynamis au început să viseze la un loc al lor. De fapt, un loc al lui Dumnezeu pentru ei. Să spere? Era prea mult! Să se roage? Era tot ceea ce puteau face. Unul dintre conducătorii comunității, aflat într-o vizită la Strassbourg, aude „întâmplător” că o fundație creștină tocmai și-a încheiat activitatea în zonă și are de vânzare... o biserică. Întreaga clădire corespundea perfect nevoilor bisericii. Dar... prețul era colosal: 120.000 de euro. Ce-ai fi gândit dacă erai membru la Cluj – Dynamis? „Nu e pentru noi!” – au spus unii; „Cine știe?” – au îngân timer alții.

Odată cu biserica, Cerul a trimis

iar apoi ne-am întrebat: „Doamne, am înțeles noi greșit?”

Era într-o marți dimineața, în luna ianuarie, când, cu sufletul puțin mâhnit, m-am rugat către cer: „Te rog, Doamne, astăzi să ne dai și terenul pentru biserică.” Am solicitat o ofertă de la un agent imobiliar. Pe un act al terenului pe care îl vizionasem cu o zi înainte, am fost uimit să citesc numele unui vechi prieten, membru al Bisericii Adventiste într-un alt județ. „Dacă e pentru biserică, atunci vi-l pot oferi la un preț bun și vă pot aștepta cu o parte din bani încă o jumătate de an!” mi-a spus. Era prea frumos ca să credem! Acela era terenul pe care Dumnezeu ni-l pregătise cu trei ani în urmă, chiar înainte ca noi să ne gândim la biserică. Printr-un efort conjugat al membrilor bisericii și a altor oameni, dispuși să-și investească banii

în vistieria cerului, s-au plătit două treimi din costurile acestui proiect îndrăzneț, dar mai sunt necesari peste 90.000 de euro.

Ceea ce ne doare este faptul că biserica noastră se află încă în container. Este împachetată, sigilată, gata pentru a fi transportată la Cluj-Napoca și asamblată. Dumnezeu ne-a oferit mai mult decât firimituri. Avem mai

mult decât niște coji, avem pâinea, dar încă nu ne putem înfrupta din ea, deși așteptăm cu dor acel moment. Când Dumnezeu ne va trimite banii necesari achitării integrale a clădirii și a terenului, vă vom invita la „marele ospăț” oferit de „biserica din container”. ■

și o parte din banii pentru ea. Un medic plecat din România a aflat de oportunitatea achiziționării acelei clădiri și... a plătit 75.000 de euro. Ce-ai fi gândit dacă erai membrul acestei biserici? „E de la Domnul.” Și astfel începe minunea. Membrii s-au mobilizat și, într-un timp scurt, au plătit un avans, cu gândul că deja construcția le aparține.

Prin harul lui Dumnezeu, aveam deja „clădirea”. Dar unde să o așezăm? Într-o zonă bună a orașului, un teren potrivit ajungea la 300.000 de euro. Nu găseam nimic mai ieftin. Câteva luni la rând am căutat și am așteptat,

Ștefan Tomoioagă este pastorul Comunității Dynamis, Cluj-Napoca, Conferința Transilvania de Nord.

Laicii, avangarda lucrării în acțiune

GHEORGHE URDAȘ

Serviciul Umanitar pentru Penitenciare lucrează prin voluntarii lui în cele 5 penitenciare de pe teritoriul Conferinței.

Sunt asistați spiritual, săptămânal, un număr de 130 de deținuți, prin implicarea și sacrificiul a 25 de voluntari care își regăsesc locul de slujire în lucrarea din penitenciare, dând dovadă de multă perseverență pentru a câștiga suflete. Ca slujitori ai penitenciarului, ei acordă asistență atât celor încarcerați, cât și membrilor lor de familie aflați în libertate. Vă împărtășesc o experiență din acest domeniu.

Cu ocazia vizitei în Penitenciarul din Aiud, în vederea realizării Mini-Expo Sănătate, am descoperit situația familiei Vasilca, ambii soți fiind sub arest preventiv. Din luna august 2007, de când au fost arestați, părinții nu au avut posibilitatea să-și vadă cei 3 copii, care, între timp, au fost duși într-un centru de plasament. După o pregătire minuțioasă, prin consultări cu Departamentul de Reeducare din Penitenciarul Aiud și cu organele de conducere de la Protecția Copilului – Alba, am făcut posibilă realizarea unei întâlniri între părinți și copii.

Cu cei 3 copii minori: Ionuț, Adrian și Sandra, însoțiți de asistentul social al instituției, ne-am deplasat la Penitenciarul Aiud și, timp de 3 ore, familia a fost împreună. Emoțiile nu au putut fi stăpânite, iar lacrimile copiilor când și-au întâlnit părinții au impresionat personalul penitenciarului. Cuvintele nu pot descrie bucuria și mulțumirea acestei familii pentru contribuția SUP la realizarea acestui eveniment special.

O întrebare nerostită se afla pe buzele membrilor familiei: Când va fi ziua următoare de revedere?

Programul „Micul Predicator” a mobilizat la ultima ediție peste 250 de copii și a cuprins teritoriul Conferinței în vederea pregătirii și prezentării mesajului adventist într-un mod cât mai original și atractiv, specific copiilor între 7-14 ani.

Sola Scriptura – Acest program de studii biblice prin corespondență în cadrul Conferinței Transilvania de Nord cunoaște o expansiune ca urmare a descentralizării realizate cu două luni în urmă. În fiecare reședință de județ, un grup de voluntari entuziaști, sub coordonarea unui pastor, poartă responsabilitatea pentru promovarea și realizarea programului „Sola Scriptura”.

A crescut semnificativ numărul celor care se regăsesc în acest mod de slujire și, într-un timp scurt, s-a dublat numărul persoanelor înscrise la diferite cursuri. Credem că succesul înaintării lucrării depinde de implicarea „uriașului”, adică a celor mulți din bisericile locale.

Școala biblică de vacanță, proiect lansat în 2001, a devenit eficient și în Transilvania de Nord. Acest program adună cu succes un număr tot mai însemnat de copii pentru a deveni cei mai de nădejde membri ai bisericii. Coordonatorii locali ai acestor programe se întâlnesc anual, atât pentru evaluare, împărtășire de experiențe și schimb de resurse, cât și pentru motivare în vederea unei eficiențe maxime. ■

*Gheorghe Urdaș
este directorul
SS/LP, Conferința
Transilvania de Nord.*

Un amurg mai luminos

ALEXANDRU TIMIȘ

Respectul și grija pentru vârstnici sunt un străvechi deziderat în societatea umană, pe care Dumnezeu îl ridică la rangul Decalogului. Dacă una dintre poruncile divine se încheie cu solemnă declarație: „Eu sunt Domnul”, observăm că Decalogul începe tot astfel: „Eu sunt Domnul...” (Exod 20,2). Prin urmare, grija față de cei vârstnici, care de altfel au bătătorit calea experienței vieții înaintea noastră, constituie un imperativ egal cu Decalogul, în general, și egal cu porunca a cincea, în special.

Îi suntem recunoscători bunului Dumnezeu care, de mai mult timp, a pus în inima câtorva creștini adventiști de ziua a șaptea, dintr-o frumoasă așezare clujeană, dorința și preocuparea pentru cei vârstnici, dorință ce s-a realizat în anul 1994 prin înființarea Asociației de Caritate „Proiect Theodora”. Proiectul a fost pus în acțiune prin implicarea directă și activă a prietenilor noștri buni, familia Stoica Florin și Theodora, din Germania, sprijiniți considerabil de către Guvernul Germaniei și de unele instituții de stat și particulare, precum și biserici adventiste din Germania.

Astăzi, în edificiul cu cinci niveluri, realizat după cele mai pretențioase exigențe europene, cele nouăzeci de persoane vârstnice sunt găzduite în patruzeci și cinci de camere cu grup sanitar propriu. Locatarii căminului se bucură de siguranța asistenței medicale permanente, prin activitatea plină de dăruire creștină și umană a doctorului Szentágotai T. Loránt, președintele și directorul medical al Asociației, care, pe lângă înalta pregătire profesională, este și prietenul pacienților, precum și al celor treizeci de angajați ai Casei „Theodora”.

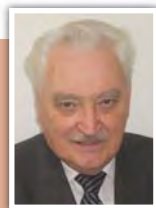
Să te scoli înaintea perilor albi și să cinstești pe bătrân. Să te temi de Dumnezeuul tău. Eu sunt Domnul. (Levitic 19,32)

Prin activitatea plină de abnegație a directorilor Biró László și Juhos Márton se asigură buna desfășurare administrativă a căminului pentru seniori, care funcționează pe principiiul nonprofit. Asistența spirituală se asigură prin activitatea sistematică a capelanului Alexandru Timiș, vicepreședinte și consilier juridic al asociației. Prin programe de ieșiri în natură și exerciții mentale dorim să asigurăm un amurg mai luminos vieții pacienților noștri.

În ce privește alte așezăminte aflate pe teritoriul Conferinței Transilvania de Nord, cum ar fi: „Pulsul Vieții” în Chesău, jud. Cluj, cu cei 45 de locatari; Casa „Providența” din comuna Chinteni, jud. Cluj, cu 8 pacienți; precum proiectele de la Cojocna și Sic, jud. Cluj; ridicarea unui spital în Ghana, Africa, și acordarea de ajutoare în Liberia, vom reveni într-un articol special consacrat acestora.

Iată deci câteva date istorice, date actuale, dar și de perspectivă, privind activitatea caritativă din așezămintele Domnului de pe meleagurile transilvănene, de pe raza teritoriului Conferinței Transilvania de Nord a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Cu închinare și recunoștință lui Dumnezeu, ne punem și pentru viitor, fără rezervă, în slujba semenilor noștri vârstnici! **SOLI DEO GLORIA!** ■

Alexandru Timiș este capelanul Comunității Salem, Căminul „Casa Theodora” – Cluj.

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

www.curieruladventist.ro/forum

Moştenirea primită

de la Înger

Cu ceva timp în urmă, se stingea în zare imaginea atât de frumoasă a tribului de amerindieni Jivi. Colibele mici, acoperite cu frunze de palmier, femeile cărând sarcini de lemne pe cap, copiii alergând, bărbații care zi de zi mergeau cu arcurile lor la vânatoare – toate acestea sunt o frântură din tabloul pe care Dumnezeu l-a zugrăvit în inimile noastre.

În 1890, pe când mergea la o întâlnire cu războinicii ținutului, Auka, șeful de trib al indienilor Pemon, a rămas deodată incremenit. Brațele lui încordate și ochii rămași larg deschiși, cu o lucire ca de sticlă, au adus o teamă nemaîntâlnită în rândurile celor ce îl însoțeau. După câteva clipe de tăcere apăsătoare, câțiva dintre oamenii de încredere ai șefului Auka s-au apropiat de el, încercând să-i vorbească. Era pentru prima dată când vedeau o ființă umană într-o astfel de stare: mâinile și picioarele erau nemișcate, ochii nu mai clipeau, suflarea se oprise, cu toate că inima îi bătea. Dar cel mai tare i-a surprins faptul că atunci când cei mai puternici luptători au încercat să-l ridice, trupul lui a rămas nemișcat ca o stană de piatră. După câteva ore de așteptare, l-au văzut pe șeful lor revenindu-și din această stare atât de ciudată. Buzele i s-au mișcat încet, iar cuvintele pe care le-a rostit au înmărmurit și mai mult sufletele care-l înconjurau: „Am văzut Îngerul!”

Aceste cuvinte au fost doar începutul istorisirii minunatei lui întâlniri cu Îngerul. Auka le-a povestit pe îndelete, tuturor celor din tribul lui, ce îi descoperise Îngerul. Erau lucruri la care niciodată nu se mai gândise. Dintr-un trib de luptători, ei trebuiau să devină vestitori ai păcii, să renunțe la ritualurile lor, să nu mai vâneze multe dintre animalele pe care obișnuiau să le mănânce și, mai presus de orice, trebuiau să dedice cea de-a șaptea zi din săptămână întâlnirii cu Îngerul. Pe lângă toate acestea, Îngerul le-a promis că un om alb cu o carte neagră va veni la ei și le va descoperi și mai multe din ceea ce El, Îngerul, le pregătise.

Primul om alb care i-a vizitat, în aprilie 1911, a fost pastorul Davis Ovid, președintele Misiunii Adventiste din Guyana Britanică. El a întâlnit oameni gata să-l primească cu brațele deschise. Bucuria lui a fost mare, văzând câte lucruri învățaseră ei de la Dumnezeu. A murit în mijlocul

amerindienilor, răpus de febra galbenă, pe data de 31 iulie 1911. Despre misiunea pastorului Davis amintește și Henry Edward Crampton, în numărul din septembrie 1920 al revistei *National Geographic*.

Până astăzi, amerindienii din zona muntelui Roraima sunt cunoscuți cu numele de indienii Davis. Câteva dintre urmările lucrării lui Dumnezeu în mijlocul acestor oameni le-am văzut și noi când am ajuns pentru prima oară în satul Chirikayen. Deși am întâlnit niște oameni simpli, am fost impresionați în mod plăcut de felul în care ei și-au organizat satul. De o parte și de alta a drumului principal erau așezate casele, iar în capăt era biserica. Undeva, în jungla din apropierea satului, fiecare familie își avea propria grădină pe care o îngrijea. Și nu în ultimul rând, oamenii pe care i-am găsit în Chirikayen erau curați, făcând în fiecare zi baie în râul ce străbătea satul.

Lucrurile pe care noi le-am văzut și care ne-au uimit au lăsat o impresie profundă și în inima lui Raul, șeful indienilor Jivi din satul Ekunay. Aceasta s-a întâmplat în vara anului 2001, când Raul a văzut pentru prima oară câteva dintre satele care, odată, Îl primiseră pe Înger prin descoperirile date lui Auka. O nouă imagine se deschidea de data aceasta sub ochii lui Raul. Dacă în satul lui gunoaiile erau aruncate peste tot, aici, erau coșuri de gunoi pentru trecători, ceea ce găsești doar în câteva orașe. Dacă în satul lui fiecare își vedea de treaba lui, aici a găsit o comunitate de oameni adventiști care, Sabat de Sabat, mergeau la biserică împreună. Dacă în satul lui trăiau de pe o zi pe alta, aici oamenii aveau destulă mâncare, pentru că fiecare familie își avea grădina ei.

Atunci, în inima lui Raul s-a născut dorința ca și satul pe care el îl conducea să arate la fel. Întorcându-se acasă, Raul le-a împărtășit oamenilor visul de a avea un locaș în care să învețe despre Dumnezeu celor pe care tocmai îi vizitase. Astfel, Dumnezeu ne-a făcut harul ca, din toamna anului 2006 până spre sfârșitul anului 2007, să locuim în mijlocul celor din satul Ekunay și să lucrăm cu mâinile noastre la împlinirea acestui vis.

Cum am ajuns acolo, câțiva dintre băștinași ne-au arătat terenul care era deja pregătit pentru construcția bisericii. Chiar dacă materialele de construcții erau dificil de procurat, Dumnezeu Și-a arătat de fiecare dată puterea prin modul în care ne-a ajutat să găsim tot ce am avut nevoie. În orașelul din

apropiere, se dădeau doar 5 saci de ciment pe lună pentru fiecare persoană. Fiind numai două persoane în perioada aceea, ar fi trebuit să așteptăm aproape un an de zile ca să avem cimentul necesar pentru placa de beton. Dar inima patronului de la magazinul de materiale de construcții a fost impresionată de Duhul lui Dumnezeu când a auzit despre lucrarea pe care o făceam în satul de amerindieni. Numai într-o singură zi, în secret, ne-a vândut 100 de saci de ciment. Fiecare nevoie pe care o aveam reprezenta o nouă ocazie în care Dumnezeu putea să lucreze în mod minunat și să ducă la bun sfârșit lucrarea.

Scopul nostru nu a fost numai de a construi o biserică, ci și de a-i câștiga pe oamenii din Ekunay pentru Hristos. Am încercat să profităm de fiecare ocazie, de fiecare poartă care s-a deschis înaintea pașilor noștri. În primul rând, ne-am atașat mult de ei, când am muncit cu toții la construirea bisericii. Apoi, au rămas în sufletul nostru momentele frumoase când mergeam la pescuit. Ne-a surprins modul ciudat în care ei pescuiau, nu cu undița, ci cu arcul și săgeata. Împrietenindu-ne cu ei am aflat că, în urmă cu doar cincizeci de ani, vânau și mâncau oameni. Astăzi, deși nu mai mănâncă oameni, mai au multe din obiceiurile din trecut. Mănâncă șopârle, caimani, șerpi anaconda și au săgeți speciale pentru vânat maimuțe.

Nu puține au fost clipele pline de bucurie în care ne-am adunat și cu cei mici. Am muncit cu ei, ne-am jucat cu ei și am cântat cu ei, ajutându-i să-și deschidă inima față de

Mântuitorul lor. Încurajați de gândul inspirat că puțini vor refuza Evanghelia adusă prin cântec, deseori i-am vizitat pe oameni în colibele lor, prezentând mesajul Domnului Hristos prin imnurile curate ale Cerului.

Anul acesta petrecut în Venezuela a fost cel mai fericit an din viața noastră, pentru că L-am văzut pe Dumnezeu mai aproape ca niciodată și cu o dorință arzătoare de a salva sufletele noastre și sufletele celorlalți. În experiența oamenilor din Ekunay, am văzut cum o lume întreagă este gata să-l tragă pe un adventist „de poala hainei” și să-i zică: „Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” (Zah. 8,23)

Pe cât de frumos a lucrat Dumnezeu în viața indienilor Davis, pe atât de amar este faptul că astăzi s-a pierdut mult din lumina moștenită de la Înger. Învățăturile primite cu privire la Sabat, la alimentație, la cumpătare și cu privire la o viață dedicată slujirii Lui sunt, în mare parte, trecute cu vederea. Cu buzele arse de sete după Cuvânt, popoare întregi așteaptă pregătite să tragă pe cineva de poala hainei. Însă, așa cum indienii Davis au lăsat ca lumina descoperită lor să se stingă, la fel și noi lășăm, pe zi ce trece, să ni se fure moștenirea atât de prețioasă lăsată de Dumnezeu, făcând astfel cu neputință ca setea oamenilor să fie potolită. „Vă fac cunoscută, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut.” (1 Cor. 15,1,2)

Se stinge în zare imaginea atât de frumoasă a tribului de amerindieni Jivi. Colibele mici, acoperite cu frunze

de palmier, femeile cărând sarcini de lemne pe cap, copiii alergând, bărbații care zi de zi mergeau cu arcurile lor la vânătoare – toate acestea sunt acum o frântură din tabloul lui Dumnezeu. ■

*Cornel Stoian, Vlad Petrea
Ovidiu Stochioiu,
Daniel Doncea,
Cătălin Filipoiu,
și Arabela Ferar*

„Treci în Serbia și ajută-ne!”

IOAN STINGHIE

In data de 22 februarie 2008, o echipă de 22 de membri din Conferința Banat a mers în orașul Vrsâk, Serbia, pentru susținerea unui program misionar. Cele 22 de persoane au format 11 echipe misionare pentru cele 11 localități în care au fost prezentate conferințe biblice. Cum s-a ajuns aici?

În noiembrie 2007, doi frați din Vrsâk au cerut ajutorul Conferinței Banat pentru susținerea unor programe evanghelice în Serbia. Acceptând solicitarea, am plecat împreună cu tânărul Adi Călin, din comunitatea Timișoara III, și tinerele Anca Dărvășan și Simina Ardelean, din comunitatea Macea, pentru a susține un program de evanghelizare în două localități de limbă română din Voivodina. În ultimul Sabat, ne-am adunat în comunitatea Novo Selo pentru rugăciune și sfătuire. Au venit la acea întâlnire membri din diferite comunități românești din Serbia, prezbiteri și pastorul Octavian Zarea, responsabilul cu lucrarea misionară pentru comunitățile de limbă română din Conferința Novi Sad. La sfârșitul acelei întâlniri, s-a concretizat un plan misionar pentru anul 2008, care viza 18 localități fără prezență adventistă ce trebuiau pregătite pentru acest program până în februarie 2008, iar, din data de 22 februarie 2008, misionarii români aveau să înceapă programul public. Însă frații din Serbia nu au primit aprobarea autorităților pentru anumite localități, altele nu au putut fi pregătite și, astfel, numai 11 dintre acestea au fost implicate în acest proiect.

În seara de 23 februarie 2008 a început programul. Participarea a fost foarte diferită. În două localități nu a venit nimeni, iar în celelalte au participat între 3 și 27 de persoane, în total 100 de oameni au auzit Evanghelia în prima seară. Această medie s-a menținut până în ultima seară.

Locurile în care s-a desfășurat programul au fost diferite: case particulare, un bar dezactivat, adunări baptiste, case de cultură și o sală din clădirea pompierilor. Cei zece vorbitori sunt dintre cei care au fost pregătiți în Școala misionară de voluntari sau la cursurile de misiune „Eurotin” și au ținut cel puțin o evanghelizare scurtă, iar tinerele sunt patru din comunitatea Macea, două din comunitatea Măderat, două din comunitatea Curtici și câte una din comunitățile Sebiș, Arad III, Gătaia și Marghita.

În următoarele declarații vom descoperi o parte dintre cele mai relevante impresii, gânduri și experiențe ale acestor tineri misionari:

Adi (student) – Sunt la a doua „expediție” în Serbia și pot spune că, personal, îmi aduce mare bucurie lucrarea misionară. Dragi tineri, haideți să mergem și să predicăm adevărul și totodată să aducem zâmbetul cântării „Ce fericire am pe Isus” pe fețele lungi, acaparate de rutina vieții...

În prima seară nu a venit nimeni. O umbră de neliniște a apărut în gândurile mele. Știa Dumnezeu de ce am nevoie și aceea mi-a dat: am învățat că nu trebuie disprețuite începuturile slabe. În serile care au urmat, am fost binecuvântat cu sala unei biserici baptiste și oameni dornici de a asculta, seară de seară, Cuvântul. Sunt lucruri care nu pot fi traduse în cuvinte, dar vreau în acest sens să-i asigur pe cei ce au în suflet bucuria lucrării că sunt așteptați în lanul care își pleacă spicele.

Ghiță (misionar laic) – Ce am gândit când am primit chemarea împreună cu fika mea, Ioana? Sincer, nu îmi venea să cred ceea ce auzeam, pentru că tocmai cu puțin timp înainte începuserăm să ne rugăm zilnic ca Domnul să ne dea ocazii de a lucra pentru El. Și un alt motiv pentru care eram atât de uimiți: nu credeam că este posibil să vedem un pastor care, cu atât de mult curaj și îndrăzneală sfântă, pășește în apele Iordanului împreună cu noi, cei care au pe inimă lucrarea misionară, dar care sunt fără prea multă experiență.

În ceea ce privește faptul că, în prima seară, nu a venit nimeni, pot spune că mă așteptam la orice, pentru că „antrenorul” nostru, fiind foarte realist, ne-a pus în gardă: „Fiți pregătiți să vorbiți unei mulțimi de 200-300 de persoane, dar, în același timp, păstrați aceeași elocvență și pentru 2-3 persoane. Apoi am fost mutați de la Iankov-Most la Ritishevo, un alt sat cu foarte mulți români, unde au fost mai mulți copii, tineri și adulți nelipsiți în fiecare seară, creându-se o legătură atât de strânsă, încât ne așteaptă să-i vizităm din nou.

Ioana (studentă) – Pot să spun că nu există bucurie și onoare mai mare în această lume decât să știi că Dumnezeu are nevoie de tine în lucrarea Sa. În această minunată experiență, am descoperit ceva uimitor: atunci când luăm o decizie pentru Dumnezeu, iar viitorul pare ascuns și nesigur și nu ne putem baza pe niciun om, ci ne rămâne doar încrederea în El, în acel moment primim cea mai mare pace și cea mai mare siguranță cu putință. Am simțit mâna lui Dumnezeu la lucru și am văzut că El ne răsplătește cu mult peste așteptările noastre, deși chiar nu merităm acest lucru.

Adina (elevă de liceu) – Lucrul ce m-a impresionat cel mai mult în misiunea din Serbia a fost devotamentul extraordinar al fraților noștri adventiști din Voievodina, care, prin amabilitatea și generozitatea lor, ne-au uimit. Nu ne-am așteptat nici pe departe să fim tratați cu o asemenea iubire frățească. Am avut multe lucruri de învățat și m-aș bucura dacă noi, cei din România, am avea cel puțin jumătate din devotamentul lor pentru Dumnezeu. Îi mulțumim Domnului că ne-a dat ocazia să cunoaștem și alți oameni, cu alte stiluri de viață mai sănătoase, și Îi mulțumim și pentru modul minunat în care ne-a condus, dându-ne liniște și pace. Abia aștept să ne reîntâlnim cu cei pentru care am lucrat și cu noii prieteni pe care ni i-am făcut.

Vali (student) – Chemarea în Serbia a fost pentru mine o confirmare din partea lui Dumnezeu. După ce am auzit destule voci în jurul meu care mă compătimeau pentru alegerea „greșită” de a trece la cursuri cu frecvență redusă, telefonul de joi dimineață a fost o încurajare pentru mine.

Ca student la teologie, folosesc prilejul acesta pentru a spune că nu toți trebuie să facă la fel ca mine. Totuși ar fi atât de frumos ca noi, toți adventiștii,

să renunțăm la cariere, pentru a intra în singura activitate care ne va face cu adevărat liberi. Probabil din cauza aceasta nu avem impact asupra oamenilor din jurul nostru, pentru că, la fel ca ei, vrem să fim oameni de succes... în această lume. Experiența „Serbia” mi-a descoperit câtă nevoie este de oameni în lucrarea de evanghelizare. Este timpul să luăm și noi în serios și cât mai literal îndemnul Domnului Hristos din Matei 28,19.20.

Alina (studentă) – Pot să spun cu toată convingerea nu doar că mi-am găsit locul în această misiune, ci am simțit că Dumnezeu m-a chemat să lucrez, cu toate resursele pe care El mi le-a dat, în folosul semenilor mei. Îi sunt recunoscătoare Domnului pentru această nouă ocazie în care am învățat că încrederea pe deplin, necondiționat și fără ezitare în planul Său pentru viața mea este mereu cea mai bună alegere. Le spun acum tinerilor: Să nu ezitați când vine ocazia, oriunde ați fi; puneți la lucru talanții voștri!

Geo (student) și Adela (medic stomatolog) – Ce am simțit atunci când s-a lansat chemarea de a lucra pentru frații noștri din Serbia? Mi s-a părut o idee grozavă. Când am primit invitația,

aveam foarte multe necunoscute: nu știam data examenelor, nu știam dacă soția își va putea lua liber de la serviciu și mai aveam ceva probleme. Aveam toate motivele să amân, să-i las pe alții. Acum pot spune: „Lăudat să fie Domnul!” care a rezolvat toate lucrurile așa cum era cel mai bine pentru mine și soția mea. Ce a însemnat pentru noi lucrarea din Serbia? Soția începea să-și facă probleme legate de siguranța noastră... Urmărea fiecare jurnal de știri sau pe Internet orice articol legat de Serbia..., însă Dumnezeu avea un plan și dorea ca noi să fim acolo.

Ne-au impresionat două persoane din Uzdin, locul unde am poposit noi. O doamnă care urmărea postul Speranța TV a luat o decizie în ce privește viața ei, studiază de o lună cursurile Sola Scriptura, iar acum corespundăm cu ea prin e-mailuri. Cea de-a doua persoană a frecventat Biserica Adventistă în SUA, împreună cu sora ei adventistă, și era încântată că biserica noastră face, în sfârșit, evanghelizare în satul ei. Soția m-a ajutat mult cu partea medicală, muzicală, dar și cu cea relațională.

Dorim să ne întoarcem pentru a continua lucrarea în această zonă a Europei și, cine știe, dacă nu se vor deschide și alte „uși”?

Puiu (misionar laic) – Timpul petrecut în Spania m-a motivat în plus pentru misiune, deoarece acolo sunt mulți care ar vrea să se implice în lucrare, au mijloace, dar nu știu cum și unde. Chemarea din Serbia mi-a confirmat ce a spus Domnul Isus Hristos, și anume că e nevoie de implicarea fiecărui ucenic în lucrare. Consider că Dumnezeu are nevoie și de mine și dorește să mă folosească în continuare pentru a-L mărturisi în lumea aceasta. El mi-a dat „aripi” și poate să le dea multora.

Petrică (misionar laic) – M-am întors din Serbia cu gânduri nobile pentru înaintarea lucrării misionare. Să continuăm cu mai mult zel ce am început! E timpul să ieșim din tiparele vechi și să mergem cu mai mult zel înainte!

Gheorghe (misionar laic) – Mergând și în Serbia pentru evanghelizare, am putut observa mai bine câmpurile care sunt albe și lucrătorii care sunt, într-adevăr, puțini. În urmă am lăsat o familie care participă în Sabat la programul comunității Lokve, pregătindu-se pentru botez. Acum lucrez pentru a strânge niște bani ca să putem ajuta mai mult, când vom merge din nou

Claudia (elevă de liceu) – Pentru mine, invitația de a merge în Serbia a fost un răspuns la rugăciune chiar de ziua mea. A fost o experiență care mi-a schimbat viața. Am avut și alte experiențe cu Dumnezeu, însă niciodată nu am participat direct la o astfel de lucrare. Faptul că am luat parte la salvarea unor suflete este ceva copleșitor pentru mine.

Marius (misionar laic) – Participarea la acest proiect misionar mi-a dat o nouă viziune în privința așezării priorităților, ca așteptător al revenirii Domnului Isus Hristos. Am dedicat mai mult timp rugăciunii personale pentru a primi ajutor, sfat și călăuzire divină. Am înțeles mai mult nevoia de a fi susținut în rugăciune de către cei apropiați și membrii bisericii. Am înțeles că, în providența Sa, Dumnezeu conduce împrejurările cu un scop unic – formarea caracterului. Îi mulțumesc Domnului pentru că în această experiență am descoperit nevoi și minusuri personale care m-au apropiat

mai mult de El. De asemenea, Îi sunt recunoscător pentru frații și surorile care, de atunci, în fiecare Sabat, filmează serviciile divine din comunitatea lor, unde participă cei 4-5 prieteni de adevăr, apoi îmi trimit prin Internet înregistrările.

Ovidiu și Rebeca (tineri căsătoriți) – A fost prima dată când am participat la un asemenea proiect de evanghelizare. I-am cerut călăuzire lui Dumnezeu, ajutor și curaj și, astfel, acest proiect a devenit o chemare pentru a fi cu adevărat ucenici a lui Hristos. Am acceptat ușor chemarea, deoarece eram pe deplin încredințați că Domnul ne cheamă în lucrare. Soția m-a susținut în rugăciune, a ales cântările și poeziile pentru fiecare seară și m-a încurajat la fiecare pas.

Mă bucur că am fost alături de Ovidiu și am putut să-i fiu un sprijin în rugăciune și să îl ajut la partea muzicală. Sper din tot sufletul că muzica divină a însuflețit atât publicul, cât și vorbitorul. Îi mulțumim Domnului pentru această oportunitate și dorim să repetăm astfel de experiențe.

Delia (elevă de liceu) – Participând la misiunea din Serbia, mi-am dat seama că există și alte lucruri mai importante și că trebuie să fac schimbări în viața mea. M-a impresionat faptul că familia care ne-a găzduit se trezea la ora șase dimineața și citea o oră din Biblie. De asemenea, în alimentație m-am hotărât să fac schimbări, chiar înainte de a reveni pentru continuarea misiunii din Serbia.

Silviu (misionar laic) – Chemarea m-a surprins, fiind nepregătit. Nu aveam pașaport și nici banii necesari pentru a-l obține în regim de urgență. Cu serviciul am rezolvat, însă eram angajat în biserică să particip la o convenție exact în timpul rezervat misiunii în Serbia. Dar toate s-au rezolvat în momentul când m-am hotărât pentru Serbia. Îi mulțumesc Domnului pentru oamenii care au venit să asculte Evanghelia, dar și pentru gazdele noastre.

Anca (profesoară de muzică) – Vizita în Serbia s-a dovedit a fi pentru mine o ocazie binecuvântată de liniște și pace. Nu mi-am putut imagina că slujirea

semenilor și descoperirea adevărilor sacre din Scriptură pot avea un impact atât de profund asupra ascultătorilor.

Făcând parte din grupul celor care asigurau partea muzicală, m-am bucurat când prietenii participanți Îl laudau pe Dumnezeu prin cântare, iar bucuria și pacea ei se citeau în priviri. În ceea ce-i privește pe oamenii de acolo, aceștia sunt simpli, obișnuiți, al căror interes l-a trezit Duhul lui Dumnezeu, astfel că nouă nu ne-a mai rămas decât să-i susținem în rugăciune, pentru ca, într-o zi, ei să-I poată spune „da” lui Isus.

* * *

Scopul nostru a fost să-i ajutăm pe oameni să învețe să cânte, să se roage și să studieze Biblia împreună cu noi. Deși am urmărit să semănăm Cuvântul, au fost persoane care, auzindu-l, au luat hotărâri și continuă să participe la serviciile divine din Sabat în micile comunități din apropierea lor. Două familii s-au hotărât să intre în clasa de botez, pregătindu-se să încheie legământul cu Domnul. Misiunea continuă cu vizite lunare, în weekend, a echipelor misionare, cu diverse programe de sănătate, educație și altele, pregătind terenul pentru o campanie de seceriș în viitorul apropiat.

La despărțire, am fost copleșiți de amabilitatea și bunătatea gazdelor noastre, pastori și laici, bucurându-ne de noile relații formate, ca împreună-lucrători în via Domnului. Îi mulțumim lui Dumnezeu și celor care ne-au susținut în rugăciune pentru realizarea acestui proiect, care a schimbat și a înviorat viața noastră. Dorim ca experiența aceasta să fie o dovadă că Domnul se află în mijlocul lanului, care este gata pentru secerat.

Vino și tu, nu mai zăbovi, să dai o mână de ajutor! ■

Ioan Stinghie este pastor în districtul Macea, Conferința Banat.

Reducerea riscului îmbolnăvirii de cancer

Pot să fac ceva ca să reduc riscul de a mă îmbolnăvi de cancer?

Întrebarea dumneavoastră este de mare actualitate, iar răspunsul este da, puteți. În octombrie 2007, Fundația Internațională pentru Studiul Cancerului [World Cancer Research Fund – WCRF] a dat publicității un raport foarte important asupra acestui subiect.* Este vorba de cel mai cuprinzător raport publicat până în prezent, un raport asupra relației dintre cancer și dietă, activitate (exercițiul) fizică și greutate corporală. La baza analizei de date au stat șapte mii de studii. Echipa care a elaborat raportul a fost alcătuită din 21 de renumiți oameni de știință. Printre observatorii oficiali ai procesului de elaborare a raportului s-au numărat UNICEF și Organizația Mondială a Sănătății.

Mentținerea greutății corporale la un nivel optim este unul dintre cele mai importante lucruri pe care le puteți face pentru a preveni cancerul. Există dovezi convingătoare că cel puțin șase tipuri diferite de cancer sunt legate de procentul mare de grăsime din corp. Între acestea menționăm cancerul intestinului gros (cancerul colorectal) și cancerul de sân care apare după menopauză.

Recomandarea din partea WRCF este să fim cât mai supli posibil, în limitele greutății sănătoase, și să evităm să luăm în greutate în anii maturității. Dacă suntem supraponderali, trebuie să ne punem ca țintă să slăbim. Este vorba de un angajament și, uneori, de o luptă de o viață întreagă! Știm aceasta din proprie experiență.

Amintim și alte rezultate ale raportului WRCF:

- ☞ Consumul de carne procesată crește riscul îmbolnăvirii de cancer colorectal.
- ☞ Carnea roșie s-a dovedit a fi o cauză importantă a cancerului colorectal. WRCF recomandă ca populația

să nu consume mai mult de 500 de grame de carne roșie gătită pe săptămână.

- ☞ Alăptatul este recomandat în mod deosebit. Mămicile sunt sfătuite să nu își hrănească copiii cu alt fel de lapte în primele șase luni. După această perioadă, ele sunt îndemnate să continue să îi alăpteze și în perioada diversificării alimentației. Alăptatul le protejează pe mame de cancerul de sân. De asemenea, se estimează că alăptatul îl protejează pe copil de obezitate la vârsta maturității.

- ☞ Suplimentele nutritive nu sunt recomandate pentru prevenirea cancerului. Câteva studii arată că unele substanțe precum betacarotenul, când este luat ca supliment, poate duce la creșterea incidenței cancerului.

- ☞ Dovezile că alcoolul cauzează apariția cancerului sunt mai puternice ca niciodată mai înainte. Ele evidențiază un alt bine cunoscut pericol pe care îl prezintă alcoolul. De asemenea, ele ne ajută să privim din altă perspectivă recomandarea de a bea zilnic un pahar de vin pentru sănătatea inimii; de fapt, un pahar de vin pe zi este suficient pentru a produce o creștere semnificativă a riscului apariției cancerului de sân la femeile aflate la menopauză! Exercițiile fizice și controlul greutății pot îmbunătăți sănătatea inimii și pot proteja organismul de cancer. Atunci de ce să mai bem alcool, dacă dă dependență, dacă s-a dovedit că este carcinogen (un factor care provoacă apariția cancerului) și dacă ne diminuează judecata și puterea de a alege?

Alte recomandări pentru prevenirea cancerului:

- ☞ Faceți exerciții fizice cel puțin 30 de minute în fiecare zi. Orice tip de mișcare contează. Cu cât faceți mai

multă activitate fizică, cu atât mai bine.

- ☞ Evitați băuturile îndulcite și alimentele procesate bogate în zahăr și grăsimi și cu un conținut scăzut de fibre.
- ☞ Consumați mai multe legume, fructe, cereale integrale și leguminoase.
- ☞ Limitați consumul de alimente cu un conținut crescut de sare și de alimente procesate cu sare.
- ☞ După urmarea unui tratament pentru cancer, pacienții bolnavi de cancer trebuie să aplice principiile pentru prevenirea cancerului.
- ☞ Nu fumați, nu mestecați tutun și nu inspirați pe nas fum de tutun.

Aceste recomandări constituie ecoul sfaturilor date de Ellen White începând cu viziunea despre reforma sănătății pe care a primit-o în 1863. Aceste principii au fost confirmate de Universitatea Loma Linda în Studiul asupra sănătății adventiștilor și sunt acum prezentate sub forma unor principii de prevenire cunoscute în toată lumea. Este important să observăm că există mai multe cauze ale apariției cancerului. Măsurile de prevenire amână sau modifică acești factori, dar nu ne garantează o viață fără cancer pe pământul acesta. ■

*www.wcrf-uk.org/research_science/recommendations.lasso

Allan R. Handysides este directorul Departamentului Lucrării Medicale din cadrul Conferinței Generale; Peret N. Landless este director executiv și asistent în cadrul aceluiași departament.

FORUM PENTRU CURIERUL ADVENTIST

Începând cu luna aprilie 2008, site-ul www.curieruladventist.ro le oferă o facilitate în plus vizitatorilor. Site-ul are acum un forum. Secțiunea aceasta a fost deschisă pentru a se crea un sistem de interacțiune cât mai simplu, între grupul redacțional al revistei și cititori.

Sunt așteptate cu plăcere aprecierile și sugestiile dumneavoastră referitoare la revista *Curierul Adventist*, precum și întrebări legate de teme abordate în articole. Forumul poate fi accesat fie direct, prin linkul <http://www.curieruladventist.ro/forum>, fie prin intermediul paginii principale a site-ului www.curieruladventist.ro, alegând din meniul principal secțiunea „Forum”.

(David Jordan / Ed. Viață și Sănătate)

ÎN ATENȚIA STUDENȚILOR MEDICINIȘTI ȘI A MEDICILOR RĂZENDENȚI

În perioada 6-7 iunie 2008 vă invităm să participați la **al doilea Congres al mediciniștilor și medicilor rezidenți**, care va avea loc la Stupini, Brașov. Congresul este organizat de Fundația Pro Life Education, în colaborare cu Departamentul de Sănătate al Uniunii și cu Centrul de Sănătate Herghelia. Programul congresului va fi afișat pe site-ul www.intercer.ro. **Invitați speciali:** dr. Richard Hart, DrPH – directorul spitalului

adventist din Loma Linda și rectorul Universității Loma Linda – și dr. Viriato Ferreira, directorul Departamentului de Sănătate al Diviziunii Euro-Africa.

În cadrul congresului se va discuta oportunitatea înființării unui spital adventist de îngrijiri terțiare, lângă București. **Cazarea și masa sunt gratuite** prin bunăvoința Uniunii Române și a Fundației Pro Life Education. Înscrierile se pot face la următoarele numere de telefon: 0744. 629.359 (Teodora Goran) și 021.269.0338 (Uniune).

PERSPECTIVE PENTRU ONG-URILE ADVENTISTE

ADRA România, împreună cu Uniunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a organizat în perioada 11-13 aprilie 2008, în localitatea Stupini, jud. Brașov, o întâlnire de lucru a ONG-urilor conduse de membrii Bisericii Adventiste. La eveniment au participat reprezentanți ai 25 de fundații și asociații umanitare din întreaga țară.

Programul întâlnirii s-a axat pe cunoaștere și schimb de experiență, dar a vizat în mod special dezvoltarea și profesionalizarea serviciilor sociale pe care organizațiile nonprofit, conduse de membrii bisericii, le oferă persoanelor sau grupurilor defavorizate. După devoționalul prezentat de fratele Teodor Huțanu, a urmat prezentarea organizațiilor și câteva ateliere de

lucru interactive, cu diverse tematici de interes, cum ar fi: management organizațional și management de proiect, strângere de fonduri, importanța acreditărilor pentru servicii sociale, comunicare etc.

Întâlnirea a prilejuit și dezbateri interesante, care s-au materializat în câteva propuneri importante pentru viitorul organizațiilor nonprofit. La sugestia ADRA România s-a convenit crearea unei Federații a ONG-urilor conduse de membrii bisericii.

În cadrul acestei federații se dorește alcătuirea unei strategii de asistență socială, care să reflecte aportul bisericii noastre la asistența socială din România. De asemenea, se impune realizarea unui centru de resurse pentru formarea specialiștilor în asistență socială și crearea unei baze de date actualizate a organizațiilor care urmează să facă parte din această federație. ADRA România va înainta aceste propuneri Uniunii Române, care va hotărî, ulterior, cum și în ce condiții vor fi materializate.

Dincolo de planuri și proiecte de viitor, întâlnirea de la Stupini a fost pentru mulți participanți un răspuns la rugăciune. Mulți au plecat entuziaști, hotărâți să-și îmbunătățească instrumentele de lucru, să obțină acreditările necesare și cu dorința de a continua să lucreze eficient pentru persoanele aflate în dificultate.

(Cornel Roman / director ADRA România)

S T I R I

SE STRIGĂ PREZENȚA LA „DR. LUCA”

Duminică, 15 iunie, orele 15, va avea loc întâlnirea de 10 ani a promoției '98 de absolvenți ai Școlii Sanitare „Dr. Luca”. Reuniunea va avea loc în capela școlii. Vă așteptăm pe toți! Pentru informații suplimentare, vă rugăm să ne sunați la telefoanele: Geo Rohnean – 0745 261 415 / 0765 356 833, Alin Popa – 0726 695 907

„BACK TO BASIS” – EXPOZIȚIE DE SĂNĂTATE PENTRU STUDENȚI

De luni, 7 aprilie 2008 – Ziua Mondială a Sănătății –, și până pe 11 aprilie, voluntari ai Asociației Studențești AMiCUS în parteneriat cu Universitatea Transilvania – Brașov, Agenția de Sănătate Publică și Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog au desfășurat în toate facultățile și campusurile universitare brașovene o amplă campanie de informare cu privire la avantajele unui stil de viață sănătos.

Beneficiind de o campanie de promovare orientată doar spre studenți, programul „Back to Basis”, desfășurat în fiecare

zi în aula Universității Transilvania, a atras atenția mass-media, care a reflectat pe larg acest proiect.

Întâmpinați la intrarea în aula universității, studenții erau conduși printre standurile expoziției, unde îi așteptau prezentatori îmbrăcați conform specificului fiecărui stand. Acolo primeau explicații concise, completate ulterior de pliantele puse la dispoziție și de conferințele medicale, iar, la sfârșit, studenții puteau prelua pe telefonul mobil cărți disponibile gratuit sau degustau pateu sau lapte din soia.

După vizitarea expoziției, studenții aveau posibilitatea de a beneficia de o serie de teste gratuite, iar apoi se puteau înscrie la o tombolă cu premii atractive, oferite de sponsorii acestui proiect. Pe același talon de participare aceștia aveau la dispoziție patru seminare de unde puteau să aleagă în funcție de interesul manifestat.

Tot în cadrul „Back to Basis” a fost organizat și un concurs de fotografie pe tema sănătății, în cadrul căruia fiecare participant a prezentat câte o fotografie pentru fiecare dimensiune a stilului de viață sănătos (soare, aer, nutriție,

ASI ROMÂNIA. VREMEA POTRIVITĂ SĂ LUCRĂM

În data de 5 aprilie 2008, a avut loc la Râmnicu-Vâlcea întâlnirea zonală Oltenia a Asociației Adventiste pentru Suport și Inițiativă, România (ASI), în cadrul căreia mulți dintre participanți au făcut cunoștință cu valorile și misiunea acestei organizații. S-au prezentat proiecte trecute și prezente ale ASI România, statutul asociației, precum și un scurt istoric. În urma acestei întâlniri, alți doi membri s-au adăugat la lista celor 139 deja existenți.

Dorim ca Dumnezeu să ne ajute ca împreună să lucrăm pentru cauza Lui, să îi ajutăm pe cei nevoiași, să investim în educația copiilor noștri, și nu numai, să lucrăm pentru cei din jur și să nu uităm că misiunea noastră este să le vestim celor din jur solia revenirii lui Isus. Vă mulțumim pentru rugăciunile înălțate și vă dorim binecuvântarea Cerului.
(Remus Bența / președinte, ASI România)

AMICUS - O NOUĂ CONDUCERE NAȚIONALĂ

Un an de lucru AMiCUS are două puncte importante de reper: Festivalul de Creație și Congresul Național AMiCUS. Cel de-al doilea, dincolo de o nouă ocazie de întâlnire a studenților din întreaga țară, este definit și prin lucrările Adunării Generale AMiCUS, care se desfășoară în paralel.

Pe agenda de lucru din acest an, printre alte subiecte, s-au aflat Congresul Internațional AMiCUS, care

se va desfășura în campusul universitar de la Cernica, în această toamnă (25-28 septembrie 2008), și alegerea conducerii naționale pentru următorul mandat de un an.

În urma votului adunării generale, președintele Asociației Studențești va fi și în acest an Vasile Grad, membru AMiCUS Timișoara și student în ultimul an la Facultatea de Drept. În funcția de director al Departamentului Administrativ a fost aleasă Mădălina Teioșanu, președinte interimar al filialei AMiCUS Iași, studentă în anul II la Facultatea de Relații Publice și Comunicare.

Pentru că activitatea AMiCUS-ului este una definită prin proiectele pe care le face, s-a simțit nevoia existenței unei persoane care să se ocupe în mod special de acest aspect. Astfel, Raluca Zorzon, trezorerierul filialei AMiCUS Craiova, a fost numită responsabilă Departamentului de Coordonare Proiecte.

(Cristina Neagu / Departamentul de Tineret)

CARTEA ANULUI, ON-LINE

Tipărită în peste 880.000 de exemplare în primele luni ale anului 2008, cartea *Triumful iubirii* poate fi citită acum și pe Internet.

www.carteanului.ro este acum o veritabilă alternativă misionară. Vă încurajăm să recomandați acest site și prietenilor. Cei care doresc să posteze un banner pentru promovarea acestei cărți pe propriul site ne pot contacta, folosind

formularul de contact din cadrul site-ului. Vino să citim împreună aceeași carte!
(David Iordan / Viață și sănătate)

„RITMURILE APOCALIPSEI”

În perioada 29 martie - 6 aprilie 2008, s-a desfășurat la Cinematograful Timiș, din Timișoara, programul evanghelic „Ritmurile Apocalipsei”, avându-l ca prezentator pe pastorul Teodor Huțanu. Participanții au urmărit prezentarea „Ultimei Evanghelii”, sub forma a 7 imnuri pe care le conține cartea Apocalipsa. Astfel, s-au prezentat temele: „Apocalipsa în concert”, „La început”, „Întoarcerea Regelui”, „Intervenția”, „Restituiri”, „Sigilat”, „Supraviețuitorii”, „Victorie” și „Viitorul revine”.

Cele nouă seri de program au fost îmbogățite de aportul soliștilor și formațiilor muzicale invitate, vocile și sunetul instrumentelor aducând pace și bucurie în suflet. Pe de altă parte, studenții din AMiCUS au conlucrat pentru ca fiecare participant să fie bine primit, să se simtă confortabil și să primească prompt informațiile și materialele dorite.

În afară de muzica specială amintită, toți cei prezenți au cântat, seară de seară, „Sfârșitul veacului trăim”, imnul ce încă produce rezonanțe speciale în inima timișorenilor. Fie ca și „Ritmurile Apocalipsei” să rămână imprimare în inima și mintea celor prezenți și să se continue cu participarea la corul care va cânta imnul final al biruinței.

(Andrada Badea)

Ș T I R I

apă, odihnă, activitate fizică, temperanță și echilibru mental și spiritual). Apoi, fiecare fotografie a fost evaluată în funcție de idee, încadrare în temă și tehnică, cele mai reușite urmând a fi folosite în materiale informative precum și în campanii de promovare a sănătății. (Beatrice Doncea)

TRIUMFUL IUBIRII ÎN FAȚA NECREDINȚEI

Înainte de întâlnirea cu pastorul Iacob Pop, la sediul Conferinței Moldova, pentru proiectul „Triumful iubirii”, am prezentat această carte în comitetele comunităților, ca o modalitate de lucru a bisericii. Răspunsul nu a fost prea entuziasmant, comandându-se doar 400 de cărți în tot districtul, care mi s-au părut chiar multe pentru atunci. Cu destulă necredință, am comandat pentru tot districtul 2.500 de cărți, pentru un efectiv de 40 de membri prezenți. I-am chemat în față pe toți cei care doresc să-și dea mâinile pentru misiune, a urmat o trimitere din partea Domnului și apoi o invocare a Duhului Sfânt în această măreață lucrare. După-amiază, cineva a venit la mine și mi-a spus: „Vreau să îmi aduceți 1.000

de cărți, deoarece simt că acesta este momentul misiunii. Am planuri mari.” Cred că a fost în planul Domnului acest proiect. Doamne, întărește lucrarea Ta și dă-ne Duhul Tău, pentru că este vremea! (Eugen Profir / Conferința Moldova)

EXPO-SĂNĂTATE LA PENITENCIAR

Serviciul Umanitar pentru Penitenciare (SUP), în colaborare cu Biroul Cultural-Educativ din cadrul Penitenciarului Bacău, a organizat în perioada 18-20 martie un program special Expo-Sănătate, în beneficiul deținuților, dar și al cadrelor. Programul, la care a contribuit o echipă de voluntari SUP și ASEF, a constat în prezentarea unor seminare de sănătate susținute de Daniel Bighescu, coordonator local al SUP, și de Cornelii Săndulache, asistent medical, urmat de teste și măsurători, precum și de o expoziție culinară cu produse vegetariene. Au beneficiat de acest program un număr de 38 de femei și 70 de bărbați, dintre deținuți, și aproximativ 55 de angajați ai penitenciarului.

(Viorica Avrămiea / Conferința Moldova)

Puiul de prepeliță

ADELA BĂNCĂU-BURCEA

Inter-una din zilele trecute, o prietenă din copilărie, care a fost plecată pentru mult timp într-o țară străină, mi-a povestit cum a fost când, după ani, și-a revăzut locurile natale. La rândul meu, am fost năpădită de gânduri frumoase și am re trăit împreună multe dintre amintirile copilăriei noastre. Mi-a spus însă ceva de care nu îmi mai aminteam:

„În timp ce călătoream cu mașina spre locurile natale, acolo unde mi-am petrecut copilăria, o perioadă frumoasă a vieții mele, am fost inundată de o bucurie imensă”, a început să povestească ea. „Când m-am apropiat de satul în care m-am născut, parcă m-a izbit în nas mirosul plăcut al florilor de câmp, locul în care ne jucam noi. Mai știi? Fiecare loc pe unde treceam îmi amintea de câte ceva.

În timp ce re trăiam o amintire după alta, deodată, din lanul de grâu din apropierea mașinii, și-a luat zborul o prepeliță, și atunci, brusc mi-am amintit de bunicul – cel mai bun povestitor pe care l-am întâlnit vreodată. Era bucuria noastră. Împreună cu verișorii și prietenele mele ne adunam la noi acasă și îl rugam să ne mai spună câte o poveste. Uneori adormeam acolo, în auzul cuvintelor pline de tâlc și învățături ale bunicului. Odată, bunicul ne-a întrebat:

– Voi știți care este primul lucru pe care mama-prepeliță îl face dimineața, când puii ei se trezesc?

Și fiecare am încercat să răspundem, dar fără a ghici răspunsul.

Atunci, bunicul, amuzându-se, ne-a spus:

– Țineți minte, când puii de prepeliță se trezesc, mama îi pune să dea din aripi. Acum spuneți-mi voi de ce credeți că face lucrul acesta.

– Păi... să învețe să zboare, să își întărească mușchii aripilor, să devină puternici, să fugă mai repede de vânători...

– Aveți dreptate, a spus bunicul râzând și uimit de ingeniozitatea noastră de copii, dar acum ascultați la mine. După ce se trezesc, mama-prepeliță îi pune pe pui să dea din aripi, mai exact să-și scuture aripile. Ea vrea ca ei să învețe să

facă asta în fiecare zi, pentru întreaga viață, în special pentru zilele de primăvară și toamnă, când cade rouă. Pentru că trăiesc și dorm pe pământ, prepelițele sunt acoperite de rouă și, cum diminețile de toamnă și de primăvară sunt friguroase, există riscul să înghețe.

În diminețile cu rouă multă, vulpile, în special, care sunt foarte viclene și niște vânători iscușiți, se furișează prin locurile pe unde se așteaptă să fie cuibărite prepelițele și de cele mai multe ori au parte de un ospăț gratuit, cu pui de prepeliță care sunt înghețați și nu mai pot zbura. Și cred că bănuți de ce se întâmplă lucrul acesta. Sunt puii de prepeliță care au

fost mai somnoroși și nu au ascultat

de mămicile lor. Nu și-au făcut

antrenamentul zilnic, adică nu

și-au scuturat aripile de apa

care a căzut dimineața peste

ei. Așa că, atunci când vin

vulpile, ei sunt înghețați

și nu pot să-și miște

aripile și să zboare. Și

nu uitați, ei trebuie

să facă lucrul

acesta toată viața,

în fiecare zi, nu doar

când au ei chef.

Cu un zâmbet larg pe

față, provocat de amintirea

acestei povestiri interesante

a bunicului meu, am intrat pe

ulița satului unde era casa noastră

părintească. Nu-ți amintești?”

Nu, nu-mi aminteam, pentru că

nici nu cred că am fost prezentă. Altfel cum aș fi putut să uit lecția pe care ne-o dau prepelițele. O lecție uimitoare: *Regulile nu sunt făcute de dragul de a exista reguli, ci pentru binele nostru, pentru protecția noastră!*

La rândul vostru, copii, trebuie să faceți ceea ce vă spun mamele voastre. Nu uitați de lucrurile pe care trebuie să le faceți în fiecare zi: să vă spălați pe dinți, să citiți din Biblie, să vă rugați, să mâncați dimineața bine, să vă faceți temele etc.! Dacă nu, să știți că vin „vulpile”, adică o să faceți carii, o să-L uitați pe Domnul și vor fi zile când veți suferi și vă veți simți singuri, pentru că v-ați pierdut antrenamentul zilnic. Acum, nu uitați, „scuturați-vă aripile” – acceptați regulile. La revedere! ■

Tonul la... misiune!

GABRIEL BAN

Unde ar putea fi misiunea mai acasă decât la *Școala MI-SI-O-NA-RĂ*, la Cernica? În niciun caz nu încercăm să ne arogăm vreun soi de întâietate în materie, ci, mai degrabă, să dăm viață unui alt concept de misiune (deși nu-i nici pe de parte nou) și, eventual, să dăm un... ton. Tonul la misiune!

Căutam de multă vreme ceva. Ceva care să scoată biserica din... biserică! Da, da. Să scoată biserica din clădirea bisericii în care petrecem (cei care mai petrecem) prea mult timp. Prea mult timp în comparație cu timpul pe care-l consumăm slujindu-i pe cei cu care Hristos se identifică în Matei 25: cei flămânzi, însetați, înstrăinați, goi, bolnavi sau în pușcărie. Și am găsit ceva. Sau poate am regăsit...

Am denumit conceptul nostru: *Biserica în haine de lucru*. Biserica, pentru că avem în vedere fiecare suflet care vine cu regularitate să se închine în spațiul numit biserică. În haine de lucru, pentru că n-ai auzit? Nu știi? Ar fi trebuit să știi, pentru că „ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce **alta** cere Domnul de la tine, decât **să faci** dreptate, **să iubești** mila și **să umbli** smerit cu Dumnezeu tău?” (Mica 6,8). Cuvintele îngroșate sunt într-un nedisimulat contrast cu modul tradițional de a „păzi” Sabatul, aproape nefăcând altceva decât de a participa „cu sfințenie” la serviciile divine. Da, în haine de lucru, are în vedere tocmai acest timp sacru al zilei a șaptea.

Aceeași veche întrebare, înmărmuritoare întrebare, nu ne dă pace nici astăzi: Este îngăduit a face bine în zilele de Sabat? Și indiferent ce răspuns am găsi noi, Isus, și împreună cu El tot cerul, se grăbește să răspundă, **DA, ESTE!** (Matei 12,12). **Da, este**, răspunde și *Manualul Bisericii* care precizează la pagina 239 (în ediția revizuită din 2007) că „Sabatul este un timp în care să-i vizităm pe cei bolnavi și să lucrăm pentru salvarea sufletelor”. **Da, este**, ne încurajează și Spiritul Profetic atunci când ne ajută să înțelegem că „după cum Dumnezeu a încetat lucrarea creației, S-a odihnit în Sabat și l-a binecuvântat, tot așa și omul trebuie să părăsească ocupațiile de toate zilele și să închine orele acelea sfinte odihnei sănătoase, închinării și faptelor sfinte. Lucrarea lui Hristos de vindecare a bolnavilor era în armonie desăvârșită cu Legea. Ea făcea ca Sabatul să fie onorat.” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 2000, pag. 160)

Plecând de la acest concept, am dedicat după-amiaza zilei de Sabat împlinirii îndemnului Mântuitorului. La începutul anului universitar în curs, am organizat, într-o după-amiază de Sabat, un fel de „târg” de proiecte ce ar putea fi realizate în Sabat. Propunerile au venit din partea studenților și tot ei s-au angajat să le dea viață. Am cules în jur de 20 de proiecte diferite, dintre care aproximativ 10 au devenit viabile în lunile care au urmat.

Iată câteva dintre ele: **Grupele care duc speranță în spitalele** din București – mergem din salon în salon oferind încurajare, asistență spirituală, hrană, literatură, susținere în rugăciune etc.; **Grupele care animă căminele de copii** – ne-am ales două

asemenea cămine din București, pe care le vizităm cu regularitate și îi implicăm pe copii în tot felul de activități specifice, dar mai ales încercăm să le arătăm afecțiune și grijă iubitoare; **Grupele pregătite să dea mărturie în parcuri** – deschidem dialoguri cu cei interesați, cântăm imnuri misionare, oferim literatură etc.; **Grupa care vizitează Penitenciarul Jilava**; **Grupele care vizitează bisericile mici** din jurul Bucureștiului – organizând, în Sabat după-amiază, programe de învioreare spirituală; **Grupele care impart literatură creștină din ușa în ușa** – în Cernica și satele limitrofe; **Grupele care vizitează familiile interesate** – din Cernica și împrejurimi; **Grupa care se îngrijește de drogații din Gara de Nord** – poate că este cea mai dificilă lucrare la care ne-am angajat, pentru că sunt atât de diferiți de noi, dar, cu siguranță, Domnul nu i-ar fi neglijat.

După cum vedeți, nu-i nimic ieșit din comun, ci poate doar faptul că începe să ne intre în sânge bucuria ca, în Sabat după-amiază, să-i căutăm pe cei ce au nevoie de Domnul și să le oferim un răspuns potrivit cu nevoile lor.

Și câte experiențe proaspete și noi încep să ne umple și să ne învioreze viața! Nu-i nevoie de nicio investiție pentru aceasta, doar să ieși din clădirea bisericii, încărcat cu povara sufletelor care pier din lipsă de cunoștință... iar Domnul le va scoate în drumul tău.

Încearcă și tu! Iată, tonul a fost dat deja!

Mărturii:

„Viața este prea scurtă, prea valoroasă și prea încărcată de răspunderi solemne... ca să te gândești numai la tine! Oamenii săraci sau nevoiași, cei uitați sau marginalizați au nevoie de tine... sau poate tu ai nevoie de ei. Porunca Domnului rămâne încă valabilă: 'Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta' (Deut. 15,11).” – *Petrică Cătinean, student, Teologie Pastorală, anul IV*

„**La început**, gândul că în fiecare Sabat după-amiază vom ieși la drumuri și la garduri părea irealizabil, prea mult, prea de tot. Dar încercarea este un bun campion. **Acum**, imposibilul a devenit posibil. Reacțiile oamenilor sunt pe măsura ineditului abordării. Peste tot descoperim foame. Foame de pâine, foame de Cuvânt. **Viitorul** ni se descoperă mai strălucitor acum. Experiențele ne dau avânt, iar temerile s-au mai risipit proporțional cu abandonarea în mâinile Celui ce, odinioară, străbătea de asemenea drumurile îndepărtând gardurile.”

– *Daniel Glodeanu, student, Teologie Pastorală, anul IV* ■

Gabriel Ban este capelanul Institutului Teologic Adventist, Cernica.

Cartea *Triumful iubirii* poate fi citită acum și pe internet.

www.carteanului.ro poate fi o alternativă misionară.

Așteptăm opiniile dumneavoastră despre revista *Curierul Adventist* pe www.curieruladventist.ro/forum